

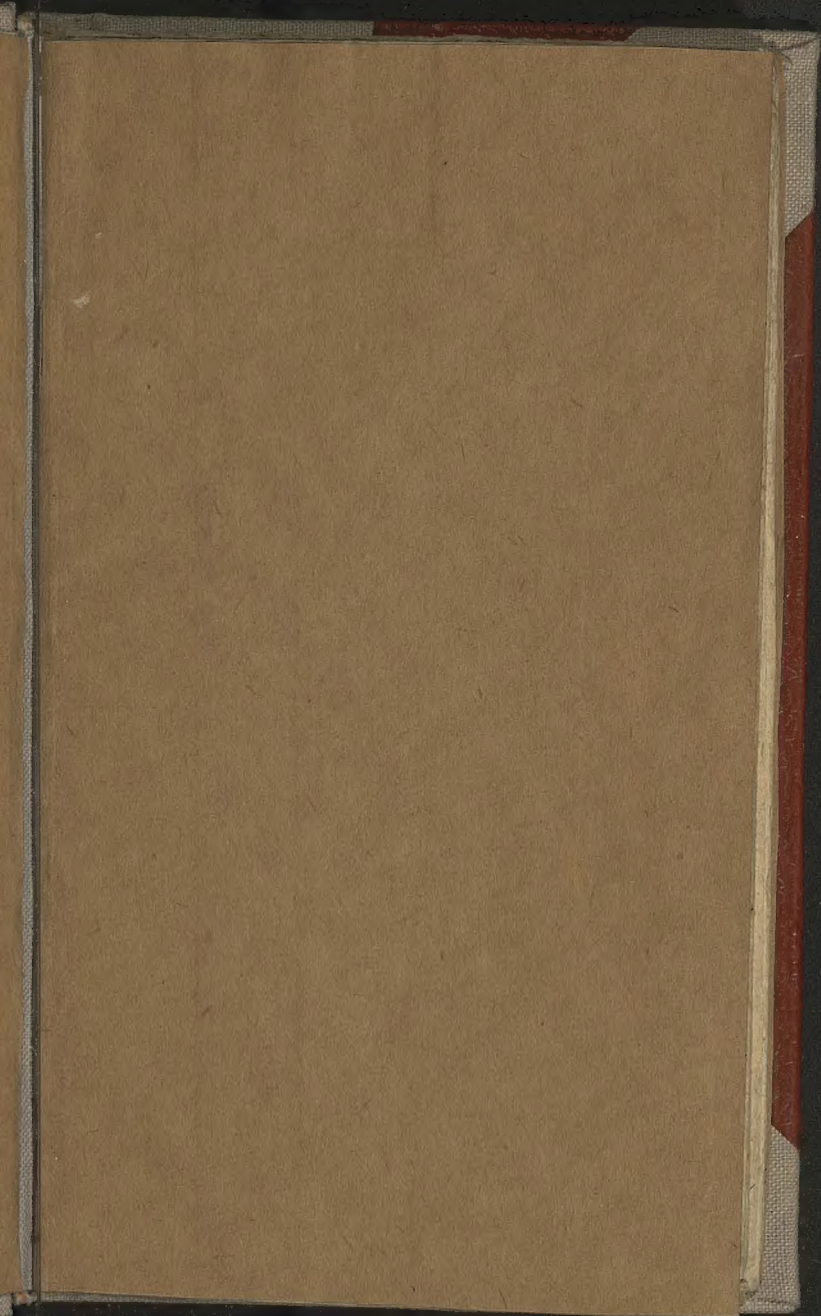

Mag.
38987

Mag. St. Dr. P

38987

HOLOCAUSTOMA MEDULLATUM

DEO in recognitionem supremi dominij
juxta præscriptum Legis Evangelicæ

O B L A T U M

seu

EXHORTATIONES

AD NOVITIOS

PROFESSANDOS

Operâ, & Studiô

RP. BONAVENTURÆ MERESS

S. Ordinis Monachorum S. Pauli

primi Eremitæ Monasterij Novi-

tiatûs S. Mariæ ad Brzozoviam

Supprioris, & Magistri No-

vitiorum

C O N C I N N A T Æ

Annô quô pro peccatis hominum

DEUS oblatio factus est 1773.

con con con con con con con con con con con

Typis Clari Montis Czeszocboviensis 1775.

1893. T. 62

Cum votum voveris Domino
DEO tuo, non tardabis reddere,
quia requiret illud Dominus DEUS
tuus, & si moratus fueris reputabi-
tur tibi in peccatum. *Deut. 23. cap.*
y. 21.

Dic homo, quid speres, qui mun-
do totus adhæres
Tecum nulla feres, licet omnia
solus haberes.

POETA SACRATIOR.

38987

I

PROTESTATIO

Authoris.

¶ J Nius, Sanctæ, Romanæ, Catho-
licæ, & Apostolicæ Ecclesiæ
quemadmodum me filium indignum
semper profiteor, & profiteri desi-
dero; ita hancce meam opellam e-
jus Judicio (quod humillimè adoro)
substerno, & quidquid illa, in ea re-
jiciendum putaverit, etiam ego re-
jiciendum censeo, rejectumquè volo.

Fr. Bonaventura.

FACULTAS
REVERENDISSIMI PATRIS GENERALIS
PRÆLATI INEULATI.

HOlocaustoma Medullatum operâ Patris Bonaventuræ Meresi Ordinis nostri Sacerdotis conscriptum, & per deputatos à Nobis Viros Theologos Virtute Doctrinaquè præclaros revisum, ut omnino typis vulgari possit (quoad in nobis est) in Nomine Domini facultatem imper-
timur. In Monasterio Clari Montis
18. 7bris. 1774.

PAULUS Ords. Mon: S.
PAULI primi Eremitæ
PRIOR GENERALIS

mpp.

CENSURA THEOLOGORUM ORDINIS.

HOlocaustoma Medullatū Deo inrecognitionē
Supremi Dominij juxta Præscriptū Legis E-
vangelicæ oblatū, sive Exhortationes ad Novi-
tios Professandos concinnatas, operâ R. P. Bo-
naventuræ Meres S. Ords Monachorū S. Pauli
primi Eremitæ Monasterij Novitiatūs ad Brzo-
zoviā, Supprioris & Magistri Novitiorū, cū ni-
hil contrariū Fidei imò omnia consona sensui S.
Ecclesiæ contineant, ad mandatū Rmi Patris Ge-
neralis Ordinis Nostri Prælati Insulati perlectas
approbo, ac prælo dignas censeo, salvo Jure e-
orū. Quorū de Jure &c. Datt: in Monasterio
Clari Montis Czestochoviensis die 3tia Septem-
bris Annō D. 1774.

Pr. Nepomucenus Wiktor Ejusdē Ordinis
S. T. D. & Vicarius Provinciæ mpp.

HOlocaustoma seu Exhortationes ad Professan-
dos Oblationē Sui ipsius per Vota Supremo
Numini fugamquē Sæcularis vitæ persuadentes,
per R. P. Bonaventurā Meres Monasterij S.
Mariæ ad Brzozoviam Suppriorē ac Magistrū
Novitiorū factæ, ac per me ad mandatū Rdmi
Patris Generalis Prælati Insulati lectæ appro-
bantur Annō Domini 1774. die 3. 7bris.

Fr. Justus Rendak Ords Monachorū
S. Pauli primi Eremitæ SS. Th. Dr.
Pr. Provinciæ. mpp.

AP.

APPROBATIO CENSORIS ORDINARIJ

Quanta animi voluptate Exhortationes
XXXIII. pro Sacris Professionibus per
A. R. P. Bonaventuram Meres S. Ordinis Mo-
nachorum S. Pauli primi Eremitæ Monasterij
Pinczoviensis Suppriorum & Magistrum Novi-
tiorum elucubratis, jamque luci publicæ dona-
tas nuper evolveram, non minori spiritûs ju-
cunditate, alias XXI. Exhortationes, tum Ser-
mones pro singulis Anni Feriis, sextis. Themati
Dominicæ subsequenti accomodatos, & in gra-
tiam eorundem Sacræ Religionis Candidatorum
conscriptos rursus perlegi, nihilquè in eis quod
aut Sacrosanctæ Fidei Catholicæ Romanæ do-
gmatibus, aut bonis moribus, adversetur reperi.
Omnia antiquum Monasticum spiritum, & ex-
actiorem Regularis disciplinæ observantiam insi-
nuant, & ad perfectiorem vitæ statum suaviter
impellunt. Opus, & Authore suo, & lucē publicā
dignum censeo. Dabam in Collegio Majori U-
niversitatis Cracoviensis, Kalendis Februarii,
Annô Dñi. 1775.

M. JOSEPHUS PUTANOWICZ Sæ.
Th. Dr. & Pfr. Eccl. Cath. Plocen.
Can. Coll. SS. OO. Prepositus Paroch.
Opatovecen. Curatus Librorum per
Diocesim Cracovien. Censor mpp.
Ad

Ad Candidum Lectorem.

NOrim perbelle Candide Lector! Te
haud latere, otium, pulvinar fore
principis tenebrarum lacu inferioris,
tempestatemque, iuxta S. Cyrill. Apo-
log. mor. apud Corderium ex anti-
quo M. S. Codice, cordis. Quod
ipsum non modò animum titillavit, sed
& calamus excitavit, ut præsentis
Opelle pagellas exararem, tuæque
commoditati studens, aprico consigna-
rem paulò breviores nupernis.

Vellem ego, ut quantumvis labor
hic non nihil macilentus sit, in quovis
tamen pinguesceret: illud in singulis
adimplere delictum habens, quod suis
Incarnata illa Sapientia identidem re-
commendavit, dicens: Estote & vos
perfecti, sicut & Pater vester Cæle-
stis perfectus est. Matth. c. 5. v. 48.

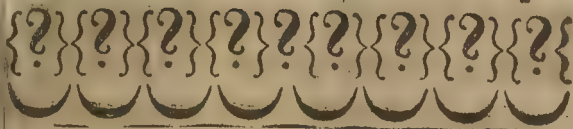
Nego.

Negotium dictum ita mentem, & pennam possedit; equidem omni nisu in id unum feror, ut semita illa, quæ ad perfectionem ducit, toti palam fiat mundo, atque mundus universus, Religiones singulæ per suos Alumnos cœlum fiant, ut gradientur inoffenso, quocunctos properare iri necessum, pede.

Volve igitur, & revolve has pro sacris Professionibus Exhortationunculas, & ut Te ad vitæ æternæ viam dirigant, candido pectore exoptat, qui scribit.

Fr. Bonaventura.

EXHOR-

EXHORTATIO I. ad unum.

Vanitas vanitatum omnia. Eccles.
cap. I. v. 2.

Inspectamus mortales omnia, quaecunquè nobis sol iste utpote lucidissimus planetarū

inceps monstrat, quaecunquè oculis noster propriâ cernit, vel cerne-
re potest pupillâ, quaecunquè audit,
vel audire potest auris nostrâ, en ha-
bemus omnium horum taxam nobis

A per

per os Sapientis promulgatam: *Vanitas vanitatum omnia.* Et rectè:

2. Verè enimverò vanitas quidquid in hoc sæculo humana mortalitas appetere potest. Nonnè ipse mundus præfert speciem vanitatis! in quo tametsi mundo, non attamen mundo, omnia immundo Quid namq; ille est, nisi fons mali, omni scelere fecundus, in quo nîl sanæ remonstratur mentis fraudibus pleno, pleno detrimentis!

3. Dan. cap. 2. v. 31 & sequ. Grandis quondam Regi Babylonix ostensa fuit statua, sublimis in altum, caput ejus purum, & generosum aurum, pectus, & brachia de argento, venter, & femora ex ære, tibiæ ferreæ, pedes partim ferrei, partim fictiles. Hanc statuam excelsam, dum modicissimus de monte abscissus percussit.

cussit lapillus, totam in cineres rede-
git. Hinc videamus quàm parvo ictu
corrui hęc grandis statua, & quem-
admodum hoc in ictu oculi factum
fuit: sic momentô omnes in mundo
evanescunt voluptates, corruunt ho-
norum dignitates. Ut aquæ bulla fa-
cilè per levem dissipatur ventum, ut
fulguris coruscantis brevi lux extin-
guitur; ita in hoc mundo omnia de-
lectabilia non diu durare iri necessum.

4. Referunt Authores, quòd
terra illa, in qua DEUS Sodomam,
Gomorham, & alias civitates suisu-
reo igne combussit, soleat proferre
arbores, quæ generant fructus exter-
na specie suaves, visu pulcherrimos,
sed si manu tangantur, tetro odore
adstantium insciant nares, & in fa-
villam, ac cineres rediguntur. Ecce
vera imago mundanæ vanitatis, di-

gnitatis, honorum, opum temporali-
um, quæ exterius visa nescio quid
habeant fictæ gloriæ, & fallacis splen-
doris, qui oculos mortalium capit,
& introitus inspecta, gravissimum
multorum peccatorum exhalant fæ-
torem, in quem miseri horum ama-
tores impingunt, & dum brevi de-
cursu temporis finiuntur, in favillam,
& cineres convertuntur. Et, ut pau-
cis complectamur totum, omnia ista
visibilia mundi bona habent se ad in-
star ciborum exquisitissimorum in ta-
bula depictorum, qui & si oculos in-
tuentium summè delectent, minimè
tamen satiant ventrem esurientem.
Merito ergo omnia hæc temporalia
bona, omnis hæc mundana prosperi-
tas tamquam vera, & ipsissima vani-
tas postponenda est, & contemnenda.
Quod ipsum est, quod intimè svadet.

S. Cy-

S. Cyrillus Jerosolymitanus dum ita
Catech. 1. fatur: *Mundana hæc omnia
postpone: parva enim sunt, quæ relin-
quis: maxima verò, quæ dantur à Do-
mino.*

5. Quò circa restat Dilectissime
in Christo Frater Professande, ut
contempta sæculi vanitate aliò velis,
remisque, ut ajunt, contendas, ubi
duntaxat vera bona invenias, illaque
nuspian peritura; & hæc sunt illa,
quæ spiritualia nuncupantur. Velit
te absorbere mundus; tu absorbe illū
cum omnibus pompis ejus, & trajice
in corpus tuum per sacram Professio-
nem; macta, & manduca, quò pa-
bulò vitæ tuæ nutritus haud esuries
in perpetuas æternitates. Quod, ut
eveniat, cordicitus exopto.

Modò autem quæro ex te semel,
bis, ter canonicè utrum ex animo de-
voto

voto, & spe perseverantiæ, optatæ-
què salutis affectu, petas ipsam Pro-
fessionem? Const. p. I. c. 8. n. I.

EXHORTATIO II. ad unum.

Si vis perfectus esse -- sequere me.
Matth. 19. 21.

Quia sacrum habitū suscepimus;
1 quia mores sæculares exui-
mus, quia mundani fermè esse desy-
mus, non videtur necessaria illa dili-
gentia, ut ad vitam spiritualem mo-
nitionibus quibusdam provocemur,
animemur, itimulemur; nihilominus
Salvator Christus continuo inquit:
Si vis perfectus esse, sequere me. Pro-
fectò multa adhuc egemus persvasi-
one ad arctam viam salutis ample-
ctendam, ad debitam perveniendi
perfectionem, quæ nos hortetur de-
fides

fides, impellat ignavos, excitet dormientes, & ad veram vitæ religiōis alliciat perfectionem.

2. 4 Reg 25. Rex Joachin ductus in servitutem babylonicam diu in ea magnis opprimebatur angustiis; postquam verò beneficiō Regis Babylonie eductus esset de carcere, in quo diu jacuerat vinctus, statim sedit in throno Satraparum Babylonie; vestem sordidam commutavit pro regio, ac splendido ornatu, opiparisquē cibis quotidie vescebatur. Unde hæc tanta commutatio post tam miseram vitam; post squalidos carceres; post mortales anxietates? Respondet D. Greg. dicens: *Æquum erat, ut qui statum captivi deseruit, & multitudinem amicitie tanti Regis obtinuit, iam nesciret angustias carceris sed amabilis libertatis letitiâ, & magnarum*

rum opum possessione gauderet.

3 Hæc eadem nos ad perfectionis amorem, & sequelam promovere debent. Nequè enim minora sunt, sed longè majora, quæ à DEO accepimus, quàm quæ Rex Joachin à Rege Babylonæ Joachin enim in barbari Regis amicitiam est admisus; Religiosus verò in veri Regis regum DEI familiaritatem est eventus. Ille liberatus è carcere tenebroso, Religiosus ereptus è sæculo procelloso. *Hoc sæculum, inquit S. August. in Psal 39. mare est: habet amaritudinem noxiam, habet fluctus tribulationum, tempestates tentationum. Habet homines velut pisces de suo malo gaudentes, & tamquam se invicem devorantes. S. verò Ambrosius in Psal 118 Octon. 3 Concupivit anima mea. ita fatur: Vincula complu-*

9.
plura sunt in hoc sæculo. Vincula sunt desideria vivendi, vincula sunt oblectamenta voluptatum, vincula sunt honorum, vincula coniugij.

4. Elevatus est, inquam, Joachin super Principes Babylonis; Religiosus verò associatus est Angelicis choris. Ille honore affectus est Principe secum benignè loquente; Religiosus summam gloriam adeptus est Christo secum quotidie verba miscente. Joachin abiecit vestimenta captivi, & indutus est veste regali; Religiosus deposuit veterem vitam, & vitæ Christi simillimam assumpsit.

5. Quòd si Joachin illa umbratica prosperitate delectatus amplius angustiarum carceris, & ærumnarum haud reminiscatur, quid, quæso, facere debet Religiosus? an cūpiet iterum fædas sæculi voluptates? an vanas,

nas, & incertas mundi desiderabit
delicias! an abrumpere conabitur li-
bertatem obedientis animi! an ex-
petet studium orationis, suaves ge-
mitus, dulcia suspiria, & omnium
religiosarum virtutum cumulum cum
sæcularibus curis commutare! Haud-
quaquam. Imò tantam sui status di-
gnitatem mente, & corde revolvens,
ut eò securiùs vocantem sequatur
Christum, vitam spirituales, vitam
vitæ simillimam Angelicæ aucupa-
bitur, & totis viribus conabitur per-
fectionis conscendere gradus.

6. Ad quem finem cum Reli-
giosa Professio prodromum agat,
ito jam Dilectissime in Christo Fra-
ter Professande felici, quò cæpisti
passu, & felix jam extitisti æternum.

Modò autem quæro ex te &c.
vid. fol. 5.

EX-

EXHORTATIO III. ad plures.

Appropinquat redemptio vestra.

Luc. 21. 28.

I. **N**unc apparet Dilectissimi in Christo Fratres Professandi quid intentatis; quid voluistis; quò tendere præmeditati fuistis, dum sacra Ordinis Eremitici Divinissimi Pauli primi Eremitæ Claustrorum limina ingressi fuistis. Quæsiuistis video sub victrici semper paulino palmeto; sub tam tutissimo ab omni incursu mundanarum navigationum asylo vestræ salutis securitatem; vestræ vocationis felicem terminum. Dedistis ad id manus vestras militiæ sacræ sub vexillo palmario D. Pauli Patris nostri; portastis pondus diei, & æstus; sustinuistis quæque vobis adversa: nunc felici temporum cursu

su venit vestræ militiæ, vestrorum laborum, vestræ patientiæ terminus; venit optata emittendæ Professionis sacræ dies, venit initiata salutis æternæ hora: Ecce *appropinquat redemptio vestra.*

2 Sed nolite triumphare. Attendite quid dicit Scriptura. Non dicit: *appropinquavit*, sed *appropinquat redemptio vestra.* Nunc vobis major aperitur campus, nunc ad majora vos debetis resolvere certamina; nunc primum certandum vobis erit in campo Religiosæ perfectionis, in quo post emissam Professionem, stantes videbitis contra vos hostes strenuè à vobis debelandos, si ad veram vultis pervenire victoriam; si seriò vestram velitis curare salutem. Equidem *In via vitæ non progredi,*
regre-

regredi est teste Bernardo serm. 2. in
Purif. B. V.

3. Pugnandum, iuquam, vobis
erit cum stygio hoste, & in bono
magis, magisque progrediondum.
Pugnandum vobis erit contra prin-
cipem nequitiarum superbiam, quæ
licet de sublimi loco orta sit, quia ta-
men à patre tenebrarum nata, sem-
per super astra solium exaltare con-
tendit. Pugnandum vobis erit con-
tra omnem ambitionis fastum; cer-
tandum contra acediam, nè hos fru-
ctus pietatis, devotionis, orationis,
quos per annum vestræ collegistis
probationis, stertendo, jacendo, per
angulos discurrendo amittatis. *Ju-
storum semita quasi lux splendens pro-
cedit, & crescit, usque in perfectam
diem.* Prov. 4. 18.

4. Curandum vobis erit, ut
super.

superbiam vincatis humilitate; ambitionem, vanæ gloriæ contemptu; flore castitatis, luxuriæ sordes minueritis everrere; iræ ignem, iracundiæquè incendium, mansuetudine extinguere; gulam, abstinentiâ domare; invidiam, charitate proscribere; acediam fervore devotionis eliminare.

5. Ad tale ergo certamen parati esse debetis, si vultis, ut appropinquans vobis regnum DEI, pro corona laborum vestrorum olim recipiatis.

Modò autem quæro ex vobis &c. vid. fol. 5.

EXHORTATIO IV. ad plures.

Ecce nos reliquimus omnia. Matth.

19. 27.

1. **J** Sta est gloriosa, sancta, ac beata

ta vita, contemptus mundi, vanitatumquè ejus, & sequela Christi. *Et secuti sumus te.* In derelictione omnium, & sequela Christi, omnium si populorum, à potiori, ac fortiori Religiosorum omnis perfectio, & salus æterna est firmata.

2. Ast quis ille est; quis eò pervenit, ut plenè omnia derelinquat, & ferventi spiritu, sincero affectu, zelo inextinguibili, generosò, voluntate perfectà Christum sequatur? Si quispiam talis invenitur, vos ego Dilectissimi in Christo Fratres Profefandi agnosco.

3. Vos etenim amore Christi culmen hoc perfectionis Evangelicæ, consequenter Religiosæ assequi intenditis, qui ita cuncta, quæ vobis DEUS, fortuna, domus, & industria

stria concessit, deseritis, ut nihil vobis relinquatis.

4. Parum est hoc, sed etiam, ut Christum sequamini, ut ipsum in vita, & moribus vestris repræsentare possitis, adeò vos ab omnibus abstraxistis, quòd, quæ terræ sunt, abnegetis, quæ mundi sunt, haud appetatis; quæ vestri-ipsorum, reiciatis, ut in terra, extra terram; in mundo, extra mundum; in vobis ipsis, extra vos ipsos vivatis.

5. Terræ contemptores generosi mundi conculcatores magnifici, vestri ipsorum victores gloriosi! nunc verè dicere potestis DEO cum Regio Propheta: *Quid à te volui super terram*, Psal. 72. 25. qui vestram conversationem non amplius cum hominibus, sed cum Angelis; non cum terrestribus, sed cum cælestibus queritis.

6. Ab

6. Ab hinc mundo vultis esse mortui pompas ejus, & dignitates aspernando per religiosam humilitatem; persecutiones ejus superando per patientiam; opes, & divitias reijciendo per amplexum Evangelicæ paupertatis; propriam voluntatem abnegando per obedientiam; delicias proscribendo per mortificationem; carnem mortificando per jejunia, & vigiliis; delicias, inquam, proscribendo per subtractionem carni, quæ carnis sunt; voluptates proterendo per castitatem;

7. Fugitis, video, hinc; ubi nihil est, ubi inane est omne, quod magnificum esse putatur; ubi & qui se putat quid esse, nihil est; & omnino non est Ambrosio l. de fuga sæculi c. 5. teste.

8. Relinquitis umbram, & quæ-

B ritis

ritis solem, deseritis fumum, & sequimini lumen: fumus iniquitas est; quia sicut fumus oculis, sic iniquitas, utentibus eâ eodem ibidem affirmante. Umbra est vita præsens, quam affertis illi, qui illuminat omnem hominem ad se venientem. Et hinc rectè de vobis dicere possum: *Relinquitis omnia*

9. Ut ergo vos S. Patriarcha noster D. Paulus primus Eremita non degeneres experiatur filios; ut vos sacra Mater Religio fœdisfragos non videat; ut quod votis promittitis re, & exemplo proferatis, huic vos studere oportebit profectui, ut post derelictionem mundi, post abnegationem vestriipsorum, per præsentem sacram Professionem, ad illum valeatis pertingere terminum, ad quem vos divina Sancti Spiritus
in spi.

inspiratio vocavit. Quod, ut eveniat, animitus opto.

Modò autem quæro ex vobis vid. fol. 5.

EXHORTATIO V. ad plures.

Assumam vos mihi in populum, & ero vester DEUS. Exod. 6. 7.

1. **Q**uantis malorum cumulis, quibus calamitatibus, & ærumnis, qualibus procellis, & periculis mundus iste refertus existat, nemo est, qui non videat, si tantum paulò diligentius considerare velit.

2. Verè enimverò mundus hic non est aliud, nisi urbs iniquitatis, in qua regnat invidia, sævit crudelitas, dominatur ambitio, imperat libido, & vitia universa inveniunt requiem.

3. Mundus hic in maligno positus est, plenus laqueis; plenus scandalis, & peccatis; circumseptus periculis, pravis colloquijs, iniquis consuijs, exemplis pessimis, & moribus animæ infinitis Petro Blesensi ep. 142 teste.

4. Quare salutariter Hironymus ep. 1. ad Heliodorum: *Nolite, inquit, credere, nolite esse securi: licet in modum stagni fusum æquor arrideat; licet vix summa iacentis elementi spiritu terga crispentur: magnos hic campus montes habet; intus inclusum est periculum, intus est hostis. Expedite rudentes, vela suspendite. Crux antennæ figatur in frontibus: tranquillitas ista tempestas est.*

5. Res ipsæ singulis diebus, tubâ quâvis clarius declamant; quàm sint omnia hujus mundi vilia, quàm
ridi-

ridicula, quàm turpia, quàm periculosa, quàm profundi barathri, si Chrysostomo serm. 14. in c. 8. ad Romanos fidem damus.

6. Nunc ergo quæramus, & interrogemus nosmetipsos, quæ illa fuit causa, ob quam nos misericordissimus DEUS è tantis calamitatibus, è tantis malis eduxit mundi, & exemit, dum inquit: *Assumam vos, & ero vester.* Quare nos in domum suam, in amænissimum paradisum, in locum quietis, & pacis scilicet in Statum Religiosum vocavit? Quare in tam amplissimam dignitatem evehit; nam *servire DEO, regnare est* juxta Bernardi effatum? Quare tantis cumulavit beneficiis, & à fluctibus sævi maris eductos in portu tantæ tranquillitatis locavit?

7. Certè non ideo, ut otio, & fœcundiâ torpeamus; ut in vanis occupationibus tempus infumamus; ut vitam commodis plenam, & rebûs ad usum necessarijs abundè referam habeamus; ast hæc unica causa, ut tantis impensis spiritualibûs nobis exhibitis, non temporalem, sed æternam nostram procuraret salutem.

8. Hic finis est beneficiorum ejus, ut à sæculi vanitate eruti, certocius æternam salutem consequamur ad Religionem vocati, in qua ei soli famulantes ipsum recognoscamus DEUM nostrum: *Assumam vos mihi in populum, & ero vester DEUS.* Ut illum semper cogitemus; ejus consortia nobis dulcia, nobis sœvia cupiamus, & in cunctis nostris actibus in cunctis operibus, solis divinis inhærentes, ipsius hono-

norem, ipsius gloriam affectemus.

9. Omnino hi tantum Religiosi habent DEUM pro DEO, qui divitias flocci pendunt, voluptates abhorrent, honores, & mundanas dignitates non curant; sed DEUM solum, qui eos de sæculo nequam tamquam de servitute babylonica eripuit, toto, & sincero corde quarunt; virtutes sectantur, Religiosamquæ totis viribus desiderant perfectionem.

10. Illos vere sibi assumit DEUS: *Assumam vos mihi*, qui mentis, & cordis puritatem sectantur; qui ita in divinum obsequium fervore, & animi contentione currunt, quemadmodum ipse DEUS in ipsorum præsidium, juvamenquæ festinat; qui ita illum fidelitate, & mandatorum observantiâ complectuntur,

tur, sicut sentiunt se ab ipsius maiestate, & potentia contineri; qui divinis inspirationibus, & sanctis desiderijs se repleri sinunt.

11. Illi verè habent DEUM pro DEO, qui suam abnegant voluntatem; qui nihil præter illum cupientes, & nullam rem creatam amantes, in ipso solo omnes affectus, & omnia sua desideria locant; qui sancti esse conantur, sicut & ipse sanctus est; qui in mentibus proprijs similitudinem exprimunt divinam.

12. Hæc ergo est idea illorum vitæ, quos DEUS sibi assumpsit, quam si tenueritis Dilectissimi in Christo Professandi, illò pertingetis indubiè, ubi de vestra sancta vocatione exultabitis cum populo DEI æviterne.

Modò autem quæro ex vobis
&c. vid. fol. 5. EX-

EXHORTATIO VI. ad unum.

Vocem meam audi. Psal 118. 149.

I. **C**erta spes æternæ salutis consequendæ, si quis Statum Religiosi amplexus fuerit, & in eo vixerit juxta Regulas usquè ad mortem. Hoc enim promisit infallibilis veritas ipse DEUS suis Apostolis, qui verè erant Religiosi, ac omnibus alijs id vitæ genus profitentibus Matth. 19. 29. dicens: *Omnis, qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros, propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit.*

2. Supra quæ verba scribens Chrysostomus ait: *Impossibile est mentiri DEUM. Promisit ille vitam æternam relinquentibus omnia, ergo, & tu*

¶ *Et tu Religioſe, qui hæc abieciſti, quid prohibet te, de huiusmodi confi- dere promiſſione, Et eſſe ſecurum.*

3. *Felix proin paupertas, inquit Bernardus, voluntaria omnia relin- quentium, Et ſequentium DEUM. Felix planè, quæ tam ſecuros, Et tam glorioſos facit in illo ſingulari fragore elementorum, ſcilicet die iudicij, in illo examine meritorum, in illo tanto discrimine iudiciorum.*

4. Quocirca benè ſcripſit pri- mus Patriarcha Venetarum S. Laur. Juſt. differens de diſciplina, & per- fectione monaſticæ converſationis: Illius cæleſtis Civitatis iſte eſt intro- itus: Status ſcilicet Religioſus. Re- ligio etenim talis locus eſt, de quo ait S. Iacobus Gen 28. 17. Verè non eſt hic aliud niſi domus DEI, & porta cæli. Qui hic viriliter certa- verit,

verit, & perseveranter, coronabitur
 gloriosè illic. Duo sunt castra DEI:
 celum, & Religio. Ambo sedes sa-
 pientiæ, ambo sanctorum civitates.
 Qui in hac laudabiliter conversatus
 fuerit, ab illa excludi non poterit.
 Securè speret post hanc peregrina-
 tionem, ad illam supernam intrare
 Hierusalem, quicumquè in justorum,
 hoc est Religiosorum vocatus fue-
 rit congregationem. Magnum quip-
 pe electionis, hoc est prædestinati-
 onis ad gloriam, indicium est, Re-
 ligiosæ fraternitatis habere confor-
 tium.

5. Inspiratio, quâ quis interiùs
 sentit se ad Statum Religiosum am-
 plectendum vocari, nullò modò po-
 test esse ab alio, quàm à D E O.
 Nam omnium cogitationum nostra-
 rum tria sunt principia, seu origines:
 DE-

DEUS videlicet, diabolus, & natura Desiderium autem intrandi Religionem non potest inniti à natura; quia hæc abhorret ab illis rebus, quæ necessariò sunt tolerandæ, & faciendæ in Statu Religioso, uti sunt mortificationes carnis, fuga peccatorum, abnegatio propriæ voluntatis, subjectio perpetua sub obedientiæ clausura, libertatis abdicatio, victus austerior, castitas perpetua, paupertas ardua.

6. Non potest quoquè inniti à dæmone; tum quia ille his omnibus contrariatur, tum quia ille non impellit ad statum virtutum, quod ei displicet, imò retrahit; tum quia videt animas sibi eripi per Statum Religiosum, quas in sæulo citius catenis peccatorum possideret.

7. Er-

7. Ergo necessario tale desiderium, intinandi Religionem, procedit à DEO, ut solus dicit: *Vocem meam audi.* Quis etenim magis desiderat salutem animarum nostrarum, quàm ipse DEUS, ut benè ait S. Bernardus serm. de S. Spiritu. *Quoties super castigando corpore humiliando corda servanda unitate, charitate proximis exhibenda, virtutibus aquirendis, innocentia conservanda, pietate, devotione, Et alijs sanctis operibus amplificandis, salubris cogitatio in mente versatur, divinus sine dubio spiritus est, qui loquitur.*

8. Quod iplum confirmat D. Greg. libr. Dial. cap 158 dum inquit: *Per iugum divine obedientie reperit anima fidelis cum lumine fidei locum sancte Religionis, quæ procul dubiò fundata est à Spiritu Sancto,*
posi-

posita veluti secūra navicula pro recipiendis animabus, ut eas securè perducatur ad portum æternæ salutis.

9. Traxit te Dilectissime in Christo Frater Professande DEUS ad hanc sacram Religionem, & de factò trahit per emittendam Professionem, ut illi soli famuleris, fugias peccata, evadas pericula salutis, & ut majorem tibi in cælo præpares coronam post tuum laborem, post tuas orationes, post tuum cum carne, mundo, & diabolo certamen. Audi benignè, & suaviter vocantem, & pervenies, ubi finè fine gaudebis.

Modò autem quæro ex te &c.
vid. fol. 5.

EXHORTATIO VII. ad plures. ³¹

Fratres perfecti estote. 2. Cor. 13. 11.

1. **A** Quo tempore Fratres in Christo Dilectissimi nomen sacræ dedistis Religioni, ex quo spirituales amplexi estis statum, semper vos perfectos esse debere necesse est. Sed benè scitote, hanc vitæ spiritualis perfectionem simplicem non esse.

2. Una enimverò perfectio est iustorum cum DEO jam regnantium in cælis, quâ fruuntur DEUM facie, ad faciem videntes, absquē ullo timore amissionis, altera est in hac vita mortali, in qua contem- plamur per speculum, & in ænigma- e 1. Cor. 13. 12.

3. Illi absquē ullo gemitu gau- dent

dent de sua perfectione; nos in hoc statu licet primitias spiritûs habeamus, tamen intra nosmetipsos geminus adoptionem filiorum DEI expectantes.

4 Illi licet omnium minimi sint juxta statum meritorum suorum, nulla tamen aut peccati, aut defectus alicujus levissimi sorde sædati juxta illud Scripturæ Apocal. 21. 27. *Non intrabit in illam Civitatem aliquod coinquinatum, aut abominationem faciens*; nos verò licet purissimi nobis videamur, aliquâ tamen leviorum peccatorum maculâ inficimur juxta illud Prov 30. 12. *Generatio, quæ sibi munda videtur, non est tamen lota à sordibus*.

5 Illi tamquam victores coronis redimiti, timorem, ac metum procul abjiciunt, laborem amovent,
& ope-

& operum suorum fructibus gaudent; nos tamquam in conflictu belli positi semper habemus, quod timeamus, quod fugiamus, quod præliando, & laborando prosternamus.

6. Si ergo Dilectissimi in Christo Fratres Professandi ad illam caelestem perfectionem seriò aspiratis, etiam hanc in vestra mortali vita, in hoc mundanarum impietatum conflictu, minimè negligere debetis.

7. Audite, obsecro, DEUM, quomodo omnes homines per Ministrum suum D. Paulum Apostolum ad hanc invitat perfectionem 1. Cor. 1. 10. dicens: *Obsecro vos omnes, ut sitis perfecti.*

8. Si eadem perfectio (sensus est D. Chrysostomi supra hæc verba scribentis) omnibus hominibus proposita est, omnibus imperata, li-

C

qui-

quidò constat, omnibus eam possibilem fore.

9. Si autem omnibus fidelibus perfectio vitæ Christianæ possibilis est, quantò magis Religiosis pervia erit, & facilis, qui mundum peccandi materiam abundè subministrantem effugerunt, parentes, charos, fratres, sorores, consanguineos, notos, amicos dereliquerunt; hostes domesticos evaserunt; opes, delicias, & proprias voluntates abjecerunt?

10. Si sæculares mille obstaculis impediti currere ad hunc supernæ vocationis terminum facile possunt, quam ratione Religiosi liberi, & expediti ab omnibus, non valeant? si struthiones in cælum volare valeant, quidni ipsæ aquilæ possint?

11. Si hæc via tam recta est, ut
stul-

stulti, modò velint, non errent per
cam, quomodò Religiosi prudentio-
ris ingenij existentes, finem vitæ be-
atæ seriò cupientes, errabunt!

12. Equidem si tanta est perfe-
ctionis lux, ut cæci eam videant; ut
claudi eam teneant: si tanta suavitas,
ut ægroti eam libenter gustent, & e-
jus dulcedine capiantur, non puto,
quin Religiosi impediri possint, ut
hanc stellam splendidissimam non
videant, gemmam pretiosissimam
non possideant! Status enim Religi-
osus secundùm effatum D. Thomæ
Aquinatis, status perfectionis est, &
hominum ad perfectionem tenden-
tium.

13. Quare quemadmodum Do-
minus Israëlitis de Ægypto in terram
promissionis pergentibus omnia ad
iter necessaria, cibos de cælo dela-

psos, vestes, vires ad ambulandum,
 Duces qui ducerent, Imperatorem,
 qui numerosissimum populum guber-
 naret, & alia, quæ deliderare pos-
 sent, abundè suppeditavit; ita Reli-
 giosis omnia affatim præbet tempo-
 ralia, & spiritualia adjumenta, ut eo-
 rum præfidiò, & vitæ sæcularis abje-
 ctione, ad terram excellam lacte, &
 melle fluentem, hoc est, ad perfecti-
 onem Religiosam perveniant.

14. *Apprehendite ergo Dilectis-
 simi in Christo Fratres disciplinam
 hanc tam salutarem, nè quando ira-
 scatur Dominus, & pereatis de via ius-
 ta; Psal. 2. 12. sed potius hac viâ
 gradientes ad cælestem Ierusalem
 pertingatis, & unusquisquè vestrum
 lætus excipiat, quod Dominus dicit
 Matth. 25. 21. Euge serve bone, &
 fidelis, quia super pauca fuisti fidelis,
 super*

*super multa te constituam intra in-
gaudium Domini tui Quod, ut e-
veniat, corde exopto.*

*Modò autem quæro ex vobis
vid. fol. 5.*

EXHORTATIO VIII. ad unum.

*Si quis vult post me venire, abne-
get semetipsum, & tollat crucem
suam quotidie, & sequatur me.
Luc. 9. 23.*

i. **C**um Status Religiosus sit talis,
in quo Christo invitante, eum
sequuntur illi, qui mundum relin-
quunt, & sequi debent, quemadmo-
dum cuilibet D. Ambrosius Religi-
oso instillat, dum ait: *Christus est
finis omnium, quæ pia mente poscimus,
in omnibus tibi sequendus est. Ad
quem enim tendas, nisi ad omnem per-
fectio-*

fectionem, summamque virtutum, & ideo tibi dicit: Veni sequere me Hoc est, ut ad consumationem virtutum pervenire merearis Ergo qui sequitur Christum, eum pro possibilitate sua debet imitari.

2. Hinc est, quàm malè pluri-
mi agunt, quàm imprudenter faci-
unt, qui aspirantes ad Religionem,
magnos sibi in ea promittunt hono-
res, singulares respectus, res speci-
osas, & omnia proprio grata amori,
cùm evidenter pateat, quòd non ad
delicias, non ad honores, non ad
voluptates D E U S nos vocet ad
Religionem, sed ad sui, abnegatio-
nem, ad tolendam crucem, ad imi-
tandum eum: *Si quis vult post me
venire abneget semetipsum, & tollat
crucem suam quotidie, & sequatur
me.*

3. In quibus verbis, considera
Dilectissime in Christo Frater Pro-
fessande qualem Dominus omni-
bus Religiosis consequenter & tibi,
qui ad sacram properas Professionē,
dat doctrinam. Ecce tibi tres pro-
ponit gradus perfectionis, in quibus
eum omnino imitari debebis, nem-
pe tui abnegationem, crucis baju-
lationem, & virtutum suarum imi-
tationem, ut per illos facilius con-
scendas Religiosæ perfectionis ca-
cumen.

4. Abnegatio sui, consistit in 75
abnegatione propriæ voluntatis, pro-
prij iudicij; proprij consilij, quæ, si
quis cum corporis, ac omnium viti-
orum sentina non fugerit, non exu-
erit; virtutes, ac pietatem sectatus
non fuerit, frustra mundum dese-
ruit, frustra bona temporalia con-
tem-

tempfit, gratis Religioſam vitam
arripuit.

5 Hæc eſt fædiſſima lepra; hic
eſt cordis Religioſorum nequiſſimus
vermis propria voluntas, ſenſus eſt
S. Bernardi ſerm. 7. de Reſurrect.
quam Chriſtus Dominus vitare nos
ſuô exemplo docuit, dum dixit ad
Patrem: Non mea, ſed tua volun-
tas fiat Matth. 26. 42. Si enim Chri-
ſtus Dominus voluntatem ſuam tam
ſanctam abiecit, ut eam æterno Pa-
tri reſignaret, quantò magis nos, ut
DEO ſubditi ſimus, noſtras debe-
mus abnegare voluntates.

6. Crucis bajulatio, nihil ali-
ud eſt, quàm perfecta, & aſſidua
carnis, & animæ mortificatio, ut in-
quit idem Bernardus ſerm. de mo-
do benè vivendi: *Qui crucem por-
tat, debet mundo mori; nam crucem
ferre,*

ferre, est semetipsum mortificare.
 Quod ipsum confirmat S. Doro-
 theus, dum ait: *Quid est aliud crux,*
quàm vera mortificatio, quæ à nobis
exigitur per fidem, quam habe-
mus in Christum Crucem tollere,
 inquit Beatus Laurentius Iust. *nihil*
est aliud, quàm carnalibus desiderijs,
quæ adversus animam militant relu-
ctari. Talia autem desideria sunt,
 quæ nos & ad peccata inclinant, & ab
 omnibus abducunt virtutibus, & ad
 impatienter ferendas adversitates in-
 citant.

7. Tandem imitari debes Chri-
 stum Dominum, qui te ad hunc Sta-
 tum vocavit Religiosum in omnibus
 virtutibus, & vel maximè in patien-
 tia Nam cùm Religio juxtà S. Ber-
 nardum, sit continuum, sed lentum
 martyrium, contra omnes advesita-
 tes,

tes, quæcunque Religioso accidere possunt, armis sanctæ patientiæ se præmunire debet. Quod olim Spiritus S. per os Sapientis Eccl. 2. 1. dixit: *Fili, accedens ad servitutem DEI, præpara animam tuam ad tentationem.*

8. Hoc sibi propriè dictum putet Religiosus, ut in servitio DEI, hoc est, in Statu Religioso, non expectet mundanos favores, & delicias, sed cruces, & tribulationes continuas, sive à Superioribus, sive à Fratribus, sive ab inferioribus, quibus DEUS dilectos suos, & purgare à peccatis, & solidare in virtutibus, & augere incrementa meritum, & coronas gloriæ illius cælestis præparare solet.

9. Hæc ergo Dilectissime in Christo Frater Professande solidè
con-

considera; ad hæc te præpara, & resolve: & si bene ea expleveris, verum, & vivum membrum Christi in Statu Religioso eris.

Modò autem quæro ex te &c.
vid. fol. 5.

EXHORTATIO IX. ad unum.

*Renovabitur ut aquilæ juventus
tua. Psal 105 5.*

1. **S**I cui magis quadrare possunt hæc sacra Scripturæ verba, tunc tibi Dilectissime in Christo Frater Professande, qui juveniles tuos annos nulli voluptati, nullis mundi lenocinijs, nulli vanitati, sed DEI majestati, cultui, & amoris ejus sacro, Divinissimi Spiritus impulsu consecrare decrevisti.

2. Sed quia necdum es bene
infor-

informatus, & plenè, quibûs modis ac mediis juventutem tuam aptam DEI servitio, capacem vitæ perfectæ, & Religiosæ exhibere possis: ut certò agnoscas, quid sit perfectè vivere, vel unde petenda sit renovationis tuæ idea, cui tu tua omnia conformare debebis in futurum, qui te informabunt abundè, magistros tibi statuo sequentes.

3. Primus magister, sit conscientia tua. Sic enim verò aurei oris Doctor S. Chrysostomus ait: *Sufficientem magistrum habemus conscientiam, & fieri non potest, ut quis illò adiumentò privetur; nam simul cum formatione hominis insita est, faciendorum, & non faciendorum scientia.*

4. Confirmat hoc ipsum Alvarez cuidam Religioso scribens: *Non negli-*

negligas internam morum reformati-
onem, nec magistrum ipsum internum,
qui sensum ingerit, quid sequendum,
quid fugiendum, quid tolerandum sit.
Si ergo hæc tam importuna accusa-
trix, & delicata nostrarum actionum
inspectrix, nullius nos criminis arguit,
nullum aliquod peccatum reprehen-
dit, tunc rectè nobis quadrabunt ver-
ba Doctoris Gentium D. Pauli Apo-
stoli 2. Cor. 1. Gloria nostra hæc est,
testimonium bonæ conscientiae no-
stræ.

5. Secundus magister sit, e-
xempla Sanctorum. Virtutes enim
Sanctorum in terris annotatæ, si se-
cundum sensum B. Laurentij Just.
loquamur, sunt tamquam luminaria
in opaca noctis caligine viatoribus
velut altera pharos exposita, quâ si-
nè offensione pergere, & ad suæ
pere-

peregrinationis finem securè quisquè
pervenire possit.

6. Revera Sancti omnes solida nobis per vitæ suæ integritatem reliquerunt exempla, ut eos pro posse nostro imitantes, profectum aliquem spiritualē percipiamus. Quemadmodum enim carbones mutuò se accendunt, ac citiùs, & vehementiùs ignis naturam concipiunt; ita qui Sanctorum vitam seriò advertit, illorum exemplis citiùs ad omnem accenditur virtutem.

7. Ibi enim videbit bona opera, devotiones, mortificationes, jejunia, vigiliæ, patientiam, humilitatem, labores continuos, nullum otium, obedientiam, quibûs virtutibûs illi regnum cælorum sibi compararunt, prout Ecclesia canit: *Omnes Sancti quanta passi sunt tormenta, ut*
secu-

securi pervenirent ad palmam.

8. Tertius magister, sit vita Christi Domini, ad quam moribus nostris exprimendam aspirare debemus. Non sufficit nobis vivere more Christianorum, quia Christus Dominus vult nos perfectiores esse, quos ad suum servitium, id est, ad sacram vocavit Religionem.

9. Hæc potissima, si fas est credere Laurentio Iustiniano, Incarnationis Verbi Divini causa fuit, quatenus per assumptum hominem documenta saluberrima tribueret, DEUS, quibus peccator amissa recuperaret bona; deformitatem reformaret; imaginem Christi in se exprimeret; & ad cælestem, à qua multum elongaverat, remearet patriam.

10. Desiderat enim DEUS nos esse simillimos in virtutibus Filio suo

suo Domino nostro JESU Christo. Et hinc non immeritò S. Bonaventura inquit: *In omnibus virtutibus, & bonis moribus propone tibi semper clarissimum speculum. & totius sanctitatis perfectissimum exemplar, scilicet vitam, & mores Filij DEI Domini nostri JESU Christi. qui ad hoc nobis de cælo missus est, ut ostenderet nobis viam virtutum, & erudiret nos per semetipsum, ut ad morum eius similitudinem, per imitationem reformemur.*

II. Ultimus tandem magister tuus, tuæquæ vitæ Religiosæ, sint Regulæ, Statuta, & ordinationes. Ista te docebunt, quæ te facere oportebit, quæ vitare. Hæc te informabunt, quomodò vitam tuam, mores tuos componere debebis, dum per iminentem Professionem tuam,

to-

totum te divino mancipabis obsequio æviterne.

12. Quarè, si quando aliquid videbis in te discrepare, ac displicens magistris tuis, doctrinæquè eorum, solidè cura, ut hoc totum aboleas, vites, & emendes. Quantò autem conformiùs his præceptis magistrorum tuorum vixeris, tantò facilius culmen perfectionis assequeris. Quod, dum à te sperat Mater Religio, ego inquiero si ex animo devoto, & spe perseverantiæ, optatæquè salutis affectu, petas ipsam Professionem?

EXHORTATIO, X. ad unum.

Idem Dominus omnium, dives in omnes. Rom. 10. 12.

1. **N**ON ita cælestis Regis nostri
DEI divitias asserit magnus
D Do-

Doctor Gentium D. Paulus Aposto-
lus, quasi Regum sæculi, quæ sua
distributione minuuntur, sed tantas
describit, adorat, & publicat, quod
quamvis eas continuo det, & distri-
buat, sicut defacto dat, & distribuit,
nunquam tamen deficit, nec defice-
re potest. Quamvis omnes homines
immensis sanctitatis suæ facultatibus
ditet, extollat illos ad honorem
magnatum aulæ suæ, evehat ad cha-
rissimorum filiorum dignitatem (ma-
gnæ hæ sunt expensæ divitiarum)
nihil tamen deficit, nihil imminuitur
divinæ gratiæ, & liberalitati.

2. Habet ille adhuc unde ex-
pendat, cum omnes homines ex do-
no liberalis gratiæ suæ vocat ad exi-
miam virtutem; vocat ad vitæ san-
ctitatem, allicit ad perfectionem; in-
vitat ad præmium, & coronam.

3. Ut

51

3. Ut autem divina illa liberalitas, & providentia hoc totum non tam verbis, quàm factis confirmaret, & ut possibilem viam ad illam coronam immarcescibilem perveniendi etiam tepidis, & æternæ salutis oblitis, credibilem faceret, plurimos mortalium in omni ætate, ac Lege sic disposuit, ut aliquos cujuscunque status perfectos, ac sanctos efficeret, & veluti in medium produceret, in quibus divitias suæ majestatis, & dignitatem, ad quam ascendere potest humana conditio, palam, & evidenter ostenderet.

4. Sic per immensas gratiarum divinarum divitias, Abèl virgo innocens factus; Enos supremus Sacerdos, qui primò cæpit invocare nomen DEI; Iob justus; Moyse dux populi DEI; David vir secun-

D 2 dùm

dum cor DEI. Hos sequitur Apostolorum chorus, Martyrum acies, Concio Pontificum, Doctorum numerus, Confessorum Ordines, Virginum turmae. Hi omnes tamquam splendidissima sanctitatis fullerunt lumina per divitias gratiae divinae.

5. Quid amplius dicendum est de viris ascetis, qui immensis gratiarum divinarum adjuti divitijs, ad salutem vitae pedibus, ac manibus reptando ascenderunt; de mundo spolia, de carne victoriam, de diabolo triumphum reportaverunt?

6. Non eis impedimentum fuit adversa valetudo, non corporis imbecillitas, non dolor capitis, non raucitas pectoris, non languor membrorum, ut talia eos à caëpto sanctitatis, ac perfectionis cursu detinerent alia mente retinentes, quod

Gen-

53
Gentium Doctor. 2 Cor 12. 9. &
10. dicit: *Virtus in infirmitate perficitur Cum infirmor, tunc potens sum.*

7. Quòd si hi ad tantam perfectionem gratiâ DEi suffulti pervenerunt, hoc ipsum reliquos inter & tu Dilectissime in Christo Frater Professande assequi poteris, dum modò putridas mundi delicias non cupieris; mundum immundum in te jugulaveris, proprium velle, utpote vinculum liberæ mentis, abnegaveris; fervorem solidatũ virtutum foveris; tuis passionibus tibi prædominari non permiseris; dum te DEUS non melle, sed felie; non lætitia, sed afflictione; non otio svavi, sed amarò negotiò perficere voluerit, non murmuraveris, non in querimonias iveris! Difficilia hæc quidem erunt, sed præmia æterna sequentur. Quæ,
ut

ut fortiaris animitus præcor.

Modò autem quæro ex te &c.
vid. fol. 5.

EXHORTATIO XI. ad unum.

*Qui manet in charitate, in DEO
manet, & DEUS in eo. 1 Joann.
4. 16.*

1 **O**Rnamentum pulcherrimum animæ Religiosæ, tamquam veræ sponsæ DEI, est vitæ perfectio. Sed quæro ubinam inueniemus tam pulcherrimam, & pretiosam margaritam; ubi sponsam charissimam reperiemus, in cuius amplexu inseparabili posita est vera, & tota vitæ felicitas spiritualis.

2. Quis ostendet nobis locum sapientiæ; quis monstrabit locum intelligentiæ; quis revelabit ubi pascat,
ubi

ubi cubet in meridie, nè vagari incipiamus post greges sodalium, id est, post alias virtutum actiones, quæ quidem reficere animam Religiosam possunt, ducere ad reginam, & sponsam tantis quæsitam laboribus valent, quietare, tamen, satiare, & inebriare haud queunt.

3. Certè ibi quærenda, & invenienda est, ubi simul & gratia DEI fit, & finis præceptorum ejus. Hæc est charitas DEI, hæc est dilectio proximi. Hæc est pretiosissima gemma, hic est incredibilis pulchritudinis unio, hæc est inæstimabilis margarita, quâ DEUS propter se, & proximus propter DEUM amatur.

4. Hæc est, inquam, gemma pretiosissima, quæ nos à gratia DEO gratos faciente nusquam poterit separare. Charitati enim soli convenit

nit gratia, competitquè; quia eam non sterilis mater peperit, sed fecundissimus genuit uterus Spiritus Sancti dicente Apostolo Rom. 5. 5. *Charitas DEI diffusa est in cordibus nostris per Spiritum Sanctum, qui datus est nobis.*

5. Charitas sola continet præceptum DEI, quæ omnes obligat; universos stringit, & in nullius qui salvari vult libera voluntate relinquitur; nam hoc est maximum, primumquè mandatum: *Diliges Dominum DEUM tuum ex toto corde tuo, & in tota anima tua, & in tota mente tua, & proximum sicut teipsum.* Matth. 22. 7. & 39

6. Charitas unit nos DEO, juxta Scripturam: *Qui manet in charitate, in DEO manet, & DEUS in eo.* Jungit nos ultimo fini, cui

cui juncti, & uniti totius sanctitatis
fonti, & totius iniquitatis consum-
ptori, quid nisi sumus sancti, & per-
fecti evadamus juxta D. Bernardum
serm 82 in Cant. dicentem: *Si cha-
ritate anima Religiosa DEO nubit, si
charitate non iam per alios, sed per
seipsam ad DEUM accedit; si chari-
tate DEO adhæret; si affectuum bra-
chijs ipsum astringit, & DEUM nun-
quam separanda complectitur, quid
illi deerit, ut ad fastigium virtutis,
id est, ad perfectionem ascendat?*

7. Quapropter Dilectissime in
Christo Frater Professande, dum
jam ad sacram Professionem pro-
peras, si jam perfectionis culmen a-
scendere cupis, scito optimè, hoc
per solam charitatem fieri posse. Ast
hoc quoque tibi benè notandum,
quòd quicumque veræ charitatis est

parti-

particeps, omnium horum, finè quibus salus æterna obtineri non potest, in se exprimere debeat actiones.

8. Vitanda tibi erunt peccata, nè charitatem perdas; sensus pravi affectusquè ad devia trahentes cohibendi, ut charitatem tuam & à tentationibus liberam habeas, & eam per virtutes sectandas augeas. Oratio, & contemplatio frequentanda, ut adimpleas charitatem. Præcepta, & Statuta, Regula, & Constitutiones servandæ, ut ad perfectionem pervenias charitatis. Cor purum, & conscientia secura custodienda. Charitas enim, quæ cor ab omni criminis contagione purgat; quæ conscientiam omnium mandatorum observatione purificat, est omnium bonorum operum; est omnium laborum sanctorum scopus, & meta, atque

quæ adeò ipsa est anima Religiosæ
sanctitas, & perfectio.

9. Hanc ergo tibi solidè procura, ut per eam ardeat cor tuum igne amoris divini, ut rubiginem in te consumat peccatorum; ut reformat mores tuos; ut pessimas abolet consuetudines; ut tollat vitia; plantet, & inserat virtutes; ut te hominem DEO indissolubili copulet vinculo amoris; sicquæ sanctus, & perfectus evadas Religiosus. Quod, ut suum sortiatur effectum, candidè exopto.

Modò autem quæro ex te &c.
vid. fol. 5.

EXHORTATIO XII. ad plures.

Nolite conformari huic sæculo.

Rom. 12. 2.

1. **Q**ui sanæ est mentis; qui bonæ
erga

erga DEUM, & amorem ejus, ac propriæ salutis voluntatis, nunquàm huic sæculo nequam gestiet adiærere. Nec enim hujus nequam sæculi sufficienter describi, vel explicari potest, quanta ejus astutia, quanta perversitas in perniciem generis humani.

2. Quid enim est hoc sæculum, nisi locus commotionis; fons inquietudinis seminarium turbationis! Locus commotionis, ubi homo quasi flos egreditur, egressus autem non permanet, sed statim conteritur, & fugit velut umbra. Fons inquietudinis, à quo tot curæ manant; tot sollicitudines rerum temporalium fluunt; tot imbecillitates, & corporis morbi procedunt, quæ animum cruciant, & pacatum esse non sinunt. Seminarium turbationis; nullus enim
est

est amator mundi, qui aut desiderijs eorum, quæ non habet, aut timore amittendi, quæ habet, non perturbetur.

3. Quid est hoc, inquam, sæculum, nisi rota quædam volubilis omnia movens, universa consumens, & conterens, in qua nihil est, quod stabile, & constans perseveret?

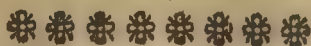
4. Quid miserabilius hoc mundo, cujus fructus ruina est? Hodie quempiam honoribus extollit; postera die ignominiâ, & infamiâ dejicit. Nunc opibus, ac rerum temporalium fortunis augetur; statim verò penuriâ, & mendicitate premit. Nunc amicorum, & familiarium turbis circumdat; & in ictu oculi solitarium, & inglorium derelinquit.

5. Quid tandem est hoc sæculum, nisi periculosum mare, in quo
pas-

passionum furit, sæva tempestas; strident curarum, ac sollicitudinum fluctus; tentationum, periculorum animæ, & corporis demergunt aquæ; adeò: ut nullus sit mortalium, qui omnino illæsus persistat Quod ipsum optimè D. Augustinus term 2. confirmat, cum inquit: *Plena sunt omnia periculis; plena laqueis; incitant cupiditates; insidiantur illecebræ; blandiuntur lucra; damna deterrent. Inde sævit odium; hinc decipit mendax obsequium. Nullus est secularis status, qui non innumerabilibus periculis sit expositus; nullum negotium, quod non sit mille laqueis circumdatum. O munde immunde! (clamat ulterius nominatus S. Pater) O nequam sæculum, quàm insipiens est, qui te amat; quàm temerarius, qui te*
non

non horret; quàm sui oblitus, qui tuos non fugit laqueos!

6. Unde vos Dilectissimi in Christo Fratres Professandi benè vobis consuluitis, qui ad sacram aspirando Religionem hoc nequam sæculum fugistis. Sapienter fecistis, qui miserum mundanorum statum deseruistis; qui à Patria hac proditrice civium suorum aufugistis, & aliam vobis, nempe sacram Religionem elegistis. Eapropter si idem vobis est animus modò, quem in principio vestræ vocationis habuistis, quæro, utrum toto corde, sincera mente DEO famulandi, & salutem animarum vestrarum quærendi, sacram petatis Professionem.

EX-

EXHORTATIO XIII. ad unum.

Ambula coram me, & esto perfectus. Gen 17. 1.

1. **Q**uod DEUS omnipotens, non procul ab orbe condito suo fideli Abrahamo dixerat: *Ambula coram me, & esto perfectus*, hoc omni-homini, ac præcipuè Religioso, ad perpetuum ejus servitium anhelanti, inculcat: *Ambula coram me, & esto perfectus*.

2. Quòd si DEUS omnipotens omnes homines, & vel maximè Religiosos ad eximiam virtutem vocat, ad sanctitatem allicit, ad perfectionem invitatur, non denegabit assequendi gratiam, non impediet ascendendi facultatem, non frustrabit auxilio.

3. Qualis namquè esset invitatio,

tio, verbô vocare, doctrinâ instruerre, impulsibus, & afflatibus trahere; ad epulas cælestes invitare, & volentibus, ac venientibus januam claudere!

4. Non claudit DEUS, sed ipsi Religiosi vanis se prætextibus excusantes, viam sibi ad perfectionem serâ socordix; serâ negligentix; majori rerum temporalium sollicitudine; amore deliciarum, occludunt.

5. Luc. 14. Invitati quondam homines à Cælesti Patrefamilias ad cænam magnam, & pomposam, veluti ingrati illo affectu, sic se excusarunt. Primus dixit: Villam emi, & necesse habeo exire, & videre illam. Secundus dixit: iuga boum emi quinque, & eo probare illa. Tertius dixit: uxorem duxi, & ideo non possum venire.

E

6. Si

6. Simili quasi modo vocati Religiosi ad statum spiritualem à DEO, ab illius perfectione se excusant, dum mundanæ ambitionis appetitu inescati; bonorum temporalium cupiditate distenti; carnis illecebris obstrusi, seiplos ab amore perfectionis abducunt, & vias sanctitatis ambulare detrectant non attendentes ad verba D. Thomæ Aquinatis qui ait: *Status Religiosorum, Status est perfectionis, Et hominum ad perfectionem tendentium.*

7. Omnes etenim res non solum rationis expertes, sed etiam inanimatæ, amant suam perfectionem, eamquæ præcipuè appetunt; in eam omnibus viribus, ab Authore datis, nituntur. Animalia, omnia, quæ sibi nociva sunt, fugiunt; quæ ad alimentum, aut medicinam utilia, avidè cupi-

cupiunt: filios natura duce, ac si pietatis essent compotes, maximâ quâdam diligentîâ nutriunt, & adhuc imbecillos in omnibus periculis protegunt.

8. Quid ergo facere non debeat Religiosus rationis compos; à mundo avulsus; a sæculi vanitatibus abductus; non ad res temporales factus, sed ad æternam beatitudinem; ad DEI visionem; ad cælestis gloriæ possessionem præordinatus, nisi suam perfectionem querere; in illum finem, propter quem creatus est, totâ mentis industriâ contendere; toto cordis affectu suspirare; recentissimâ memoriâ verba DEI ruminare: *Ambula coram me, & esto perfectus!*

9. Quare Dilectissime in Christo Frater Professande, dum ad hanc perfectionem vitæ spiritualis mox

E: per

per emittendam Professionem aspiras, quæro ex te primò, secundò, & tertio canonicè, utrum hanc Professionem amore hujus perfectionis, zelò gloriæ DEI, & affectu animæ tuæ salutis, petas?

EXHORTATIO XIV. ad plures.

Exemplum dedi vobis, ut, quemadmodum ego feci vobis, ita & vos faciatis. Joann. 13. 15.

i. **T**Andem post feliciter terminatum vestræ Dilectissimi in Christo Fratres Professandi annuæ probationis tempus, quid factu opus sit? Non meis, sed Salvatoris nostri Domini JESU Christi manifesto verbis, qui dicit: *Exemplum dedi vobis, ut, quemadmodum ego feci vobis, ita & vos faciatis.*

2. Dum ad sacram Professionem emittendam aspiratis, scitote, quia hâc emissâ eritis obligati, ut vestrum, & omnium nostrum sequamini Magistrum, si ad culmen perfectionis Religiosæ pertingere desideratis.

3. Plurima quidem possunt dari exempla, quæ dignum est, ut sequamur nos vitam Religiosam; vitam sanctam; vitam perfectam professi, sed si ex rivulis bibendum est, cur non ex ipso limpidissimo fonte bibamus? Si à discipulis videmus quid addiscendum, cur non ab ipso Magistro doceamur?

4. Certè hoc ipsum documentum tanti est, ut ipsum solum, si bene, & diligenter observetur, adesse quandam maximam perfectionem, sufficiat.

5. Chri-

5. Christus etenim Dominus noster datus est nobis non tantum in Redemptorem, qui nos redimeret; in Magistrum, qui nos doceret, verum etiam in exemplar, cujus vita nos ad omnem instrueret perfectionem.

6. Adquid enim ille Rex summus, & verus DEI filius; fons, & origo omnis sanctitatis, qui ad infinitam sanctitatem, quam à momento suæ conceptionis habuit, conservandam, nullô prorsus indigebat mediô; nullô motivô; nullâ doctrinâ, tantas exercuit virtutes; tantam humilitatem; tantam modestiam; tantam mansuetudinem; tantam patientiam; tantam pietatem? nisi, ut nobis exemplum præberet omnis justitiæ, & exemplar exhiberet universarum virtutum, ut inquit Prin-
ceps

ceps ille Apostolorum: In hac enim vocati estis: quia & Christus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum, ut sequamini vestigia eius. 1 Petr. 2. 21.

7. Quod ipsum confirmat Doctor Gentium Paulus Hebr. 12. 1, & sequ. dicens: Et nos tantam habentes impositam nubem testium, deponentes omne pondus, & circumstans nos peccatum, per patientiam curramus ad propositum nobis certamen: aspicientes in Authorem fidei, & consummatorem JESUM, qui, propositio sibi gaudiū, sustinuit crucem, confusione contempta, atque in dextera sedis DEI sedet. Recogitate enim eum, qui talem sustinuit à peccatoribus adversum semetipsum contradictionem: Ut nè fatigemini, animis vestris deficientes.

8. Unde vos Dilectissimi in Chri-

Christo Fratres Professandi, dum profiteri DEO vitam vestram Religiosam intenditis, hoc vobis seriò præ oculis mentis vestræ ponite; hoc vestrâ memoriâ fortiter tenete, ut, si vultis sicut debetis ad vitam perfectam tendere, Christum Dominum in virtutibus imitemini. Servate patientiam in omnibus sicut ille; humilitatem erga omnes sicut ille; modestiam ubiquè sicut ille; pietatem sicut ille. Si orabitis, Christi reverentiam, & attentionem, ac fervorem, attendite; si loquimini, Christi modestiam in loquela custodite; si corpus cibò, potuquè reficietis, Christi abstinentiam, & sobrietatem servate; si aliquod operabimini opus, facite secundum exemplar, quod vobis monstratum est in monte Christus JESUS, taliterquè actiones vestras

stras perficere studeatis, ut illi placeant, & vobis præmium concilient æviternum, Quod, ut vobis feliciter contingat, toto pectore exopto.

Modò autem quæro ex vobis
&c. vid. fol. 5

EXHORTATIO XV. ad unum.

Qui autem perseveraverit usquè in finem, hic salvus erit. Matth.

10. 22.

1. **G**Ravium virorum, magnæ hominum prudentiæ, Excellentissimorum Ascetarum, Doctissimorum Sapientum, Sanctorumquè Patrum commune axioma est: *Finis coronat opus.* Et verò:

2. Frustra excelsæ eriguntur cogitationes, si aliquando veniant ad depressum. Gratis seraphici eliciuntur

tur affectus, si post pauxillum temporis sequantur defectus. Nihil valet zelosa orandi intentio, si in medio orationis aderit voluntaria distractio. In cassum abit sancta vitæ spiritualis inchoatio, si non aderit, constans virtutum, pietatis duntaxat, charitatis, devotionis, humilitatis, modestiæ, patientiæ &c. exercitatio: *Finis coronat opus*. Non primi impetus ad omne opus, sed sola in illo perseverantia coronatur.

3. Quare, qui vult omnia, de quibus à suo Magistro Spirituali, per annum sui Novitiatus probationem instructus, ac edoctus fuerat, servare, debet in vitæ suæ ratione constans effectus, se ad mentis, & cordis constantiam; ac operis perseverantiam serio accingere.

4. Quid enim proderit domus
fun-

fundamenta jacere; parietes in altum erigere, nisi super impositò tectò, habitatio usquè ad finem perficiatur. Ita nihil ad perfectionem assequendam vitæ Religiosæ; vitæ spiritualis, prodest, in Novitiatu Religiosæ vitæ fundamenta perfectionis per sui contemptum, & humilitatem, ponere; nihil prodest virtutem quamcunque exercere, nisi eam constans perseverantia quasi tectum aliquod operiat, contegatquè.

5. Perseverantia est, quæ semper ad finem operis nititur, & nihil cæptum, aut semifactum relinquit, finè qua ipsum spiritualis vitæ finem, qui est perfectio religiosa, nemo procul dubio assequetur. *Vincenti dabo manna absconditum, & dabo illi calculum candidum: & in calculo nomen novum scriptum, quod nemo scit, nisi*

nisi qui accipit. Apoc. 2. 17.

6. Ergo evidenter patet, quòd qui à fervore novitiatico, quique virtutibus ab aquisitis; qui ab observantia, & pietate retrocedet, nec manna absconditum perfectionis, nec nomen novum sancti, ac perfecti Religiosi, quod Christus Dominus nobis aquisivit, accipiet.

7. Imò morale quoddam monstrum apparebit odibile DEO, & Religioni: ut qui fuit antea, vel speciem saltem posuit in se viri devoti, postea negligens, ac somnolentus; qui ante humilis, postea arrogans, & superbus; qui antea fuit mansuetus, postea contentiosus; qui fuit patiens, postea malitiosus, ac furibundus; qui fuit obediens, postea capitosus, ac rebellis; qui fuit pacificus, postea rixosus, ac turbator Fratrum inquietum.

tumquè subjectum; qui fuit sobrius, postea potator; qui fuit disciplinatus, postea insolentissimus. Hypocritalis, non Religiosus; seductor suæ animæ, non perfectionis studiosus; gravamen Matri Religioni, non solamen, & decus.

8. Solis in bono; in vita Religiosa; in vita sancta; in observantia mandatorum divinatorum; Statutorū; Regulæ, perseverantibus corona promittitur juxta D. Paulum 2. Tim. 2. 5. dicentem: *Qui certat in agone, non coronatur, nisi legitime certaverit.*

9. Non igitur perfectionis corona dabitur; qui utcunquè in Statu Religioso certaverit, sed qui constanter certaverit, & juxta hanc perseverantiæ legem exercitationi instituerit virtutum.

10. Testatur hoc Doctor Gentium Paulus 1. Cor. 9. 24. scribens: *Nescitis quòd ij, qui in stadio currunt, omnes quidem currunt, sed unus accipit bravium?* Quis est iste unus, qui accipit bravium in terreno certamine, nisi ille, qui usquè ad metam currit, & alios præcurrit currentes?

11. Ita similiter ad perfectionis metam; ad bravium illud cæleste; ad gloriæ coronam æternæ aquirendam, non sufficit Religioso currere in stadio Religionis, nisi usquè ad finem currat, ac omnes tepidos, & imperfectos præcurrat.

12. Certè perfectio vitæ Religiosæ, est ille thesaurus infinitus, qui nos & DEO gratos, & honorabiles efficit hominibus, de quo sic legitur Sap. 7. 14. *Quò qui usi sunt, participes facti sunt amicitie DEI,*
 pro-

propter dona discipline commendati.

13. Hinc nūl poterit deesse illi, qui DEUM amicum habet; nulla re indigebit, qui DEUM ipsum, & ejus gratiam, ac amicitiam possidet. Quis non magno honore illum afficiet, quem DEUS in hac vita prosequitur honore, & in alia magnificat propter custodiam disciplinæ vitæ perfectæ!

14. Tu itaque Dilectissime in Christo Frater Professande, si desideras palmam perfectionis obtinere, magna tibi cura inesse debet, ut in eo, quod incæpisti, perseveres; nam plurimi sunt, qui, cum bene cæperint, pessimè finiverunt. Studendū tibi proinde erit virtutibus, quæ ornant Religiosos, aquirendis; vitijs omnibus, quæ deturpant Religiosos, abjiciendis; constanter in observantia

tia sacrae Regulæ, statutorum Ordinis; mandatorum Superiorum perseverare, ut perfectus quondam evadas Religiosus. Nequē enim poterit quis consummationem virtutis attingere, nisi voluerit in ipsius exercitatione perseverare.

15. Quare si ad hæc, quæ tibi proposui, habes animum, dic mihi, utrum ex animo DEO serviendi, & animæ tuæ salutem assequendi, petas sacram Professionem?

EXHORTATIO XVI. ad plures.

Appropiate ad me, & congregate vos in domum disciplinæ. Eccls.

51. 31.

1. **R**Es magnæ, & obtentu difficiles, quæ non communi labore, nec ordinaria diligentia, sed solida

lida industria, & eximijis conatibus
 aquiruntur, ardentissimis desiderijs
 optandæ sunt, quæ homines rerum
 optimarum cupidos in laborum to-
 lerantia confirmant, & difficultates
 ejus, quod cupiunt, assècutioni ob-
 sistentes, strenuè superent, & vin-
 cant. Tepida enim, & infirma desi-
 deria; languidi, & debiles conatus,
 modica etiam insurgente difficultate
 extinguuntur.

2. Quid ergo, rogo, majus po-
 test esse, ac summè desiderabile su-
 pra sanctam, quietam, tranquillam,
 ac beatam vitam Religiosam perfe-
 ctam! Quam quantis laudibus; quan-
 tis elogijs extollunt SS. PP. ! Le-
 gantur non folia, sed tomi; non fi-
 leræ, sed panegyres.

3. Verum quidem dicendo, &
 hominum conditionem attendendo,

F dice.

dicere possum, non esse facile humano cordi veris, & efficacibus perfectionis desiderijs ardere, & illorum vi ad quærendam perfectam Religiosam vitam incitari; quia natura nostra depravata peccatis, & inordinatis affectibus irretita; amorum rerum mundanarum asveta, his, quasi catenis quibusdam vineta tenetur, nè in altum volet, & in desiderium vitæ sanctæ; vitæ Religiosæ, perfectæ, ac beatæ assurgat.

4. Ferme ita hac in parte nobiscum agitur, quemadmodum cum homine vili, & simplici rustico, qui inter boves, & aratra, inter vomeres, & terræ glebas, educatus, nuppiam de regno cogitat; nunquam Principum dignitatem desiderat: ita prorsus nos filij Adæ, ob delictum Patris, hâc pænâ mulctati, amoris opum,

pum, honorum, ac voluptatum averti, non ita facile possumus nos hisce amoribus expedire, exvinculareque desiderijs, ut paupertatem Christi; vitæ asperitatem; mundi contemptum; opera vitæ spiritualis; vitæ perfectionis, ex corde amemus, ac desideremus.

5. Sed facile amor horum excitari poterit de duro cordis nostrî filice; facile ignis desiderij eorum accendi poterit; facile ad capeSSendam viam vitæ perfectionis allici possumus, si bene, ac solidè consideremus, & advertamus ea, quæ nos ab hoc sancto arcent, vel retardant saltem desiderio.

6. Maximùm est, ignorantia perfectionis, cujus amplitudinem, & majestatem quia non bene cognoscimus, non, ut par est, perpendimus,

mus, non in magno pretio illam quoquè habemus. Et quia ejus æstimatione caremus, ideo nihil de possessione illius curamus.

7. Evenit hoc quoquè nobis, quod pueris prudentiâ carentibus, qui, cùm arma militum vident; cùm hastas, & gladios cernunt, quia hæc viribus illorum imparia sunt, flocci ea pendunt, & suos rusticales baculos his omnibus præferunt. Ita nos miseri homines, qui pretium perfectionis vitæ nescimus; qui summam ejus excellentiam ignoramus, nullò etiam ejus desiderio tenemur.

8. Vos igitur Dilectissimi in Christo Fratres Professandi, qui expletò Novitiatus vestri annò, hodie, & nunc quidem, ad sacram acceditis Professionem, seriò advertite, ut, quæ per annuam vestram probatio-

nem

nem non explevistis; quæ nondum didicistis, in ulteriori vitæ vestræ tractu sollicitè discatis, incumbatis; quæ diligenter illis, quæ vos ad vitā valeant perducere perfectorum Religiosorum.

9. Cum enim perfectio sit maximum bonum omnibus Religiosis, ac præstantissimum omnium donorum, quæ in hac vita eis contingere possunt, ita de illa semper, æquum est, cogitate, ut ad eam DEO adjuvante, moribus bonis; operibus sanctis; virtutibus eximijs, pervenire valeatis.

10. Habete hoc semper in animo vestro, ut crescat in vobis ardens desiderium perfectionis; crescat sanctitatis vitæ æstimatio; foris exulet omnis socordia; pellatur procul turpis negligentia, & amor vi-
rescat

rescat Religiosæ Disciplinæ.

II Quod, dum vobis iterum, iterumq; inculco, quæro, utrum ex animo devoto, & spe perseverantiæ, optatæquæ salutis affectu, petatis ipsam Professionem?

EXHORTATIO XVII. ad unum.

Juravi tibi, & ingressus sum pa-
ctum tecum, & facta es mihi.
Ezech. 16. 8.

I Qui hanc mirabilem DEI providentiam considerat, quâ pauperulos suos protegit, atque defendit, non sanè mirabitur, nec eam aut nimiam, aut minime convenientem tantæ abjectioni, & paupertati judicabit, si dignitatem præcellam animadvertat, ad quam Religiosi vocati, & evecti sunt.

a. Ne.

2. Nequè enim DEUS Religiosas animas in statum tantum servorum suorum, amicorum, & filiorum admisit; sed in aliam dignitatem, majorem, & nobiliorem extulit, dum per sacram emissam Professionem, eos sibi in dilectissimam sponsam assumpsit. *Juravi tibi, & ingressus sum pactum tecum, & facta es mihi.*

3. Hæc autem est dignitas sponsæ, quâ nulla excellentior, aut nobilior dari potest non modò, sed nec præstantior excogitari valet. Amici quippe Regum, aut filij, non statim Reges fiunt, nequè regni potestate potiuntur, ast sponsa æterni Regis nempe DEI, anima Religiosa, ipso actu suæ Professionis, ex conditione tantæ dignitatis, fit Regina, quæ à dextris Regis sedeat in vestitu de-

tu deaurato, circumdata varietate, ipsô thronô, & vestitu si non æqualem, tamen eximium honorem, & amplissimam ostendens dignitatem.

4. Amicorum hoc est elogium, ut sint pretiosi illorum thesauri, ut dicit Scriptura Eccli. 6. 14. *Amicus fidelis protectio fortis, & qui invenit illum, invenit thesaurum.* At sponsæ DEI, hoc est, animæ Religiosæ professæ, major, & nobilior laus est reservata, ut non diversa res, sed eadem cum Sponso, nempe DEO, computetur.

5. Gen. 2. 23. Admiratus primus generis humani parens Adam sibi à DEO oblatam consortem, ac sociam ait: *Hoc os, de ossibus meis, & caro, de carne mea.* Certè Christus Dominus istud amoris verbum dicit felici animæ Religiosæ professæ,

sa, quam non tantum in filiam sibi adoptat, sed in sponsam adsciscit: Hoc os, de ossibus meis, & caro, de carne mea.

6. Est os, de ossibus meis, ut sit pudica; est caro, de carne mea, ut sit amica. Os, de ossibus meis, ut resistat vitijs, ac peccatis; caro, de carne mea, ut respondeat beneficijs. Os, de ossibus meis, ut custodiat constantiam, & fortitudinem in bono, in omni pietate, sanctitate, zelô divini amoris; caro de carne, ut obtineat pulchritudinem, quâ grata reddatur toti Curiaë cælesti.

7. Magnum enim hoc vinculum est animæ Religiosæ professæ cum DEO; nam solennis Professio ita animam DEO, Deumq; animæ adstringit, ut nulla dari, aut excogitari potest autoritas, vel potestas;
nulla

nulla vis, vel fortitudo, quæ vinculum istud disrumpat, vel dissolvat.

8. Sed non omnes animæ justæ hoc nomine sponsæ præstantissimo dignæ sunt, atquæ dulcissimô DEI consortiô. Non omnes enim audent dicere: *Dilectus meus mihi, & ego illi*, Cant. 2. 16. ita, ut scilicet DEO soli tamquam dulcissimo Sponso intendant, & eum solum supra omnia diligant, sed si aliquæ sunt in Ecclesia sancta; in vera Orthodoxa Fide Catholica, quæ tam præcelsum nomen mereantur, illæ profectò sunt animæ Religiosæ, quæ vitam propriam sui status Angelicam, cælestem, & omni cura rerum terrenarum exutam, agunt in terris, ut S. Bernardus in Cant. scribens ajt: *Da mihi animam nihil amantem præter DEUM, & quod propter DEUM amandum est,*

*est, cui vivere Christus, cuius otium,
ac studium est, providere DEUM in
conspectu suo semper, cui soli unicum
solatium, ac voluntas sit ambulare
cum Domino DEO suo, talis anima
est digna nomine sponsæ, talis anima
est sola anima Religiosa.*

9. Quid autem præclariùs est,
quàm DEO connubio spirituali
conjugi? quid dulciùs, quàm fonti
omnium bonorum uniri? quid secu-
riùs, quàm omnipotenti, & immuta-
bili copulari?

10. Ut igitur te Frater in Chri-
sto Dilectissime Professande, ani-
mamquè tuam veram remonstres
DEO sponsam, hoc tibi servandum
erit, ut post emissam tuam sacram
Professionem, non cesses à studio
profectus spiritualis; non tepescas
in via salutis; non pigrites in obser-

vantia Religiosa; non negligas executionem mandatorum DEI, Legū, & Statutorum tuæ Religionis, quousquē ad omnimodam non pervenias perfectionem. His seriō attende, & me certifies, si ex animo devoto, & spe perseverantiæ, optatæquē salutis affectu, petas ipsam Professionem.

EXHORTATIO XVIII. ad plures.

Unusquisque qua vocatione vocatus est, in ea permaneat. I. Cor.

7. 20.

I. **C**ommune secum fert axioma: *Dimidium facti, qui bene cæpit habet.* Vos Dilectissimi in Christo Fratres Professandi, Statum vitæ spiritualis vobis eligentes, cæpistis bene, dum per annum vestræ probati-

bationis constanter, & patienter onera, & opera Religionis supportastis.

2. Sed necdum ex eo perfecti estis, alit ad majora vos per sacrā Professionem, ad quam nunc acceditis, resolvere, & præparare debetis. Parum ea, quæ cursu toto vestri Novitiatus fecistis æstimare debetis, quia hæc initia tantum fuerunt, nec in ipsis finem vestræ vocationis ponatis, sed ulterius vobis progrediendū, donec cæptum opus vocationis vestræ perficientes, magnum profectū assequamini in Religione. Equidem hæc est perfecta in sua vocatione permanſio, continuus in ea per virtutes, & sanctas operationes progressus.

3. Qui aliquod opus magni momenti incipit, mirum est, quan-

ta attentione, quanta mentis vigilantia, initijs incumbat, quam, si in operis prosecutione teneret, nec à prima sollicitudine recederet, pulcherrimè, & felicissime perficeret opus: ita Religiosi, si tam sollicitè viam perfectionis sequerentur, sicut inceperunt, brevi tempore ad magnum pervenirent profectum.

4. Sed quia sæpe fit à contrario, post paucillum temporis incipiunt tepescere; remittunt primum novitiaticum fervorem; negligunt sui vigilantiam; non superant inordinatas passiones, ideo dolendum est, quòd non proficiant, sed deficient.

5. *Vide qualis fueris prima die, quando ereptus per gratiam DEI de seculo nequam, & receptus fuisti in Claustro, talis permane* inquit Dionysius.

nysius Carthusianus. Cujus sanctam doctrinam, si profundè velint Religiosi intelligere, & perquam diligenter observare, brevè post tempus plurimùm proficerent, & divinò adjuti præfidiò facilè ad magnam ascenderent perfectionem.

6. Non est mirum, si Tyroni Religionis, id est, Novitio veniat aliquando affectus sæculi; si lingua aliquid mundanum, vel mirus honestum proferat; si corde infletur, vel tumescat, vel torpeat, vel aliquem affectum sæcularem ostendat, sed Religiosam vitam professus, tamquam jam totus Christi miles, has tyronum imbecillitates extra domum cordis sui eliminare debet, linguamquè ab inquinamento ineptorum verborum custodiat; memoriam à sæculi amore abstrahat; desideria rerum

rum mundanarum abjiciat est necesse.

7. Novitius est quasi infans recenter natus, cujus teneritudo majorem curam nutricis, id est, spiritualis Magistri requirit; cujus pusillanimitas acrem non sustinet reprehensionem, sed si in aliquo delinquat, lac, & mel blandioris, & mansuetissimæ correptionis exposcit. Ast Religiosus Professus, qui veluti jam vir adultus; qui sinè tanta Magistri cura in Religione vivit, duriora laborum onera portare, & pro levi etiam culpa, ad remonstrandam veræ religiosæ patientiæ virtutem, acerrimas increpationes sustinere debet.

8. Novitius quemadmodum arbuscula nunc sata assidua indiget irrigatione, quæ aut nimium solis ardorem, aut nimiam noctis intemperiem

riem non sustinet, & si ferè quotidiana præfecti admonitio desit, aut insurgat magna tentatio, velut flos sæni statim arescit; Religiosus verò jam Professus, velut procera arbor optimè per veram vocationem; per constans votum suum radicata, sinè aqua continuæ exhortationis perseverare debet, magnasquè adversitates, varias undiquè occurrentes molestias, plurima pro temporum varietate incommoda, quasi ingentes solis ardores, sustinere.

9. Vocatio ergo vestra ad sacrum hunc Ordinem, non est posita in sola votorum emissionem, sed ut semper in ea permaneatis; ad omnia perfectà, ad omne virtutis studium, ad omnes virtutes acquirendas, sinè quibus stare non potest vocatio vestra, nec vos dici poteritis veri Reli-

G

gioli,

giosi, tendere debebitis. Nam, qui non solum manè, id est, in vitæ spiritualis exordio, sed etiam vespere, & meridie, id est, in toto vitæ Religiosæ progressu suæ correspondebunt vocationi, hi procertò audient à DEO laborum suorum remuneratore: *Venite benedicti.* Matth. 25. 34. Quod, ut & de vobis verificetur, jugiter exopto.

Modò autem quæro ex vobis &c. vid. fol. 5.

EXHORTATIO XIX. ad unum.

Ego autem sicut oliva fructifera in domo DEI. Psal. 51. 10.

I. **E**Cce quàm sapientissimè regius Propheta expressit personam Religiosam, quæ à curis rerum terrenarum rena-

renarum avulsa; à mundi erepta fraudulentijs: millenis sæculi subducta periculis; in Claustro collocata; non vacua; non veluti infructuosa arbor, aut illa fatua evangelica ficus; sed sicut oliva fructifera, DEO, & Religioni proficua esse debet. *Ego quasi oliva fructifera.*

2. Et certè hæc est summa Religiosæ personæ obligatio, ut, quæ vitam amplexa est spirituales, in Religione velut in paradiso posita, summo conatu in fastigium conscendat pietatis. Quod ipsum ab illa vel ipse efflagitat finis, quem non alius, nisi ipse DEUS in vocatione illius ad Religionem ei constituit, hoc est, ut ad Religionem vocata super universas res creatas se efferat; sanctitatem; animi puritatem expetat, vitamquè cælestem in terris, & Angeli-

G a c i s

cis cognatam spiritibus instituat. Quam, si sedulò non curaverit; diligenter non quæsiverit; pœnitentiæ, patientiæ; humilitatis, aliarumquè virtutum fructus non fecerit, non minùs profectò erit vituperabilis, quàm illi infideles evangelici agricolæ Matth. 21. qui dum tempus fructuum appropinquâset, Dominum vineæ contempserunt; servos ejus plagis, & verberibus exceperunt; filium unicum crudeliter occiderunt.

3. Hoc idem facit Religiosus, qui tempore fructuum, id est, tempore vitæ DEO consecratæ fructus virtutis, ac sanctitatis, non adferunt; Dominum proventum exigentem, aspernantur; servos Domini, hoc est, suos Superiores contristant, & Christum Filium DEI unicum à
men-

101
mentibus, & cordibus suis extur-
bant.

4. Quis enim major excogi-
tari potest DEI vocantis contem-
ptus, quàm ipsius assiduis non ob-
temperare vocibus, nec tot benefi-
cijs, quæ singulis momentis accipit,
ad virtutem capeffendam emoliri? Et
quæ gravior Superioribus potest ef-
se tristitia, quàm, si videant suos
labores, in corrigendo, in docendo,
in exhortando, deniquè pessumdari,
& Religiosam Disciplinam per se
omnibus summopere diligendam,
conculcaris?

5. Habet Religiosus, ut sit qua-
si oliva fructifera in domo DEI, &
arbor non vacua fructu in agro plan-
tata Religionis, magna præsidia ad
vitam spiritualem, sanctam, atquè
perfectam, ut sunt divinorum Sacra-
men-

mentorū frequentatio; sacrorū
librorū frequens lectio; pia ac de-
vota oratio; rerū cælestium solida
meditatio; exempla Sanctorū.

6. Hæc sunt quasi quinque ta-
lenta, quæ D E U S Religioso con-
fert, ut ijs negociando adferat fru-
ctum bonæ, sanctæ, ac exemplaris
vitæ. Nam ex Sacramentorū usu,
puritas conscientiæ; ex librorū le-
ctione, scientia; ex oratione, pietas;
ex exemplis, sanctitas, & vita acqui-
ritur perfecta.

7. Movet quoquē ipsum ad
hanc vitam spiritualem ipse Status
Religionis, Status utiquē sanctus,
atquē perfectus. Hunc Statum illi
arripiunt, qui vitam Angelicam, ac
D E O simillimam concupiscunt; hi
illum profitentur, quorum cordi in-
est summa vitæ perfectio; hi illum
soli-

solidè desiderant, qui vitam carnalem plurimis vitijs sædatam, multis vallatam periculis, subterfugiant, & contemnunt.

8. Mōvet similiter ad hunc Statum spiritualement; ad vitam perfectam Religiosum, & movere debet communis opinio ab universis læcularibus de viris Religiosis concepta: putant enim eos, qui se mundo exemerunt, homines esse sanctos, atq; perfectos, nec decet hanc opinionem fallere, & per quamdam hypocrisim alios inducere in errorem.

9. Religiosus namquē apparens perfectus, ut non est, nequē ex toto est Religiosus, nequē ex toto mundanus, sed velut aliquod monstrum, judicandus.

10. Histriones sunt illi, qui non suam, sed alienam repræsentant
per-

personam, ita Religiosus, qui vitam Religiosam, quam præsefert, moribus, operibus, gestis, & actionibus non tenens, aliud intus est, & aliud foris oculis insipientium se ostendit, meritòquè inter simulatores, & hypocritas numerari potest.

11. Minatur talibus Dominus per suum Prophetam Sophon. i. 8. *Visitabo super omnes, qui induti sunt veste peregrina* Quasi enim peregrinam vestem portat Religiosus, dum spiritualē portans, in Religione non Religiosā, sed sæcularē ducit vitam.

12. Quid infelicius potest contingere Religioso, quàm in loco sancto, non sanctè vivere, sed profanè; non fervidè, sed tepidè; in conclavi Christi, non cum eo, sed cum mundo colloquia miscere.

13. Vitam Religiosam solæ fov-
vent,

vent, & nutriunt sanctæ occupatio-
nes, non ambitio honorum; non cu-
ra deliciarum, & comparatio divi-
tiarum, sed studium virtutum; cul-
tus DEI, & amor pietatis.

14. Quocirca audi Dilectissi-
me in Christo Frater Professande au-
di qualem te gerere debeas emissâ
sacra Professione, ut verè sis *quasi*
oliva fructifera in domo DEI; in
Claustrò Religionis posita, & plan-
tata. Nullò modò tuæ obliviscaris
vocationis, quinimò tantam tui sta-
tus dignitatem mente semper revol-
ve, & vitam verè Religioso dignâ,
ducere viribus totis satage, omnis-
què cultor persistas virtutis: & fru-
ctum attulisti, quò in perpetuas ve-
sceris æternitates. Quod, ut eveniat,
cordicitus precor:

Modò autem quærò ex te &c.
vid. fol. 5.

EX-

106
EXHORTATIO XX. ad unum.

*Cantabo Domino, qui bona tribuit
mihi. Pſal 42. 6.*

1. **Q**uicumque sacram intrant Reli-
gionem, eò magis, dum con-
stantem servantes suæ vocationis spi-
ritum, per gratiam & singularem
DEI clementiam ad sacram acce-
dunt Professionem, sollicitè conside-
rare debent, quæ, & quanta illis DEI
misericordia contulit, confert, &
conferre adhuc non desinet bene-
ficia.

2. Quis sufficienter trutinare
poterit non modò æstimare illud be-
neficium; illam gratiam, quâ nos à
sæculi ereptos vanitate ad sacram
vocavit Religionem dando nobis
spiritualia auxilia, ut à peccatis sur-

ga-

gamus; ut mentis cæcitatem falsis mundi affixam delicijs, deponamus; ut bonam vitam incipiamus, & in ea perseveremus!

3. Revera magnus thesaurus misericordiæ DEI, in manu hæret Religiosi, quô repente dives bonorum sensuum efficitur, dum quidquid insolens mundana juvenus desiderat, hoc totum, ut vana, ridicula, & suæ æternæ saluti nociva, damnat, & contemnit.

4. O quantis, & quam continuis præsidijs anima Religiosa roboratur, cum non post multos dies habitu religioso assumpto sibiipso dissimilis, & tota mutata inveniat! Delicatus adolescens inter delicias, & voluptates enutritus, qui lautè; & opiparè vescebatur; pretiosis induebatur vestibus, jam cibus insul-

sis,

sis, malè præparatis nutritur, imò ipsa aliquando fame, & inedia reficitur; & vilissimò sacco induitur, aut asperriimò ciliciò tegitur, nequè tamen frontem contrahit, sed lætus, & hilaris incedit.

5. En! qui ante carni addictus fuerat, jam carnem flagris, vigilijs, cilicijs, ac ciborum parcite domat. Qui ante ambitiosus incedebat; honoris, ac dignitatum cupidus fuerat, jam pedibus conculcari appetit; ignominiam amplectitur, & vilia obsequia; abjecta servitia, & humiles non refugit functiones. Qui totus ante in fervore, ac furia erat, jam factus Religiosus, totus velut agnus mansuetus, non provocatur injurijs; non irritatur contumelijs; nec convitijs conturbatur, ac læditur.

6. Et

6. Et hæc sunt quidem externa DEI beneficia animæ Religiosæ clementer indulta, ast quid dicendum de internis, quomodò per ea totus illius immutatur animus; quam dissimiles cogitationes; quam disparia desideria; quam piæ voluntates occupant cor ejus? Non cogitat quomodò ditescet, aut quomodò fatidum suum corpus ornabit; voluptatibus, & delicijs explebit, sed potius qua ratione commissâ peccata dignâ pænitiâ puniet; pravos affectus coercebit, & seipsum, suamquè abnegabit voluntatem. Non desiderat honores; dignitates; præeminentias, sed sui potius contemptum, & vilipensionem. Non curat corporis commoditatem; non prætendit vanas rerum temporalium occupationes, sed in exercitio virtutum; in
 assi-

assidua sacrorum librorum lectione; in pijsissima rerum cælestium contemplatione; in æternæ gloriæ affecutione contumit dies, & noctes. Non timet pauperiater; quia pauperes Christus beatos appellat. Non fugit laborem; quia nemo athleta sine sudore coronatur. Non horret supra nudam humum exusta j-junijs membra collidere; quia bene considerat, quod Dominus jaceat cum illo.

7. Hæc omnia quid sunt, nisi gratiæ DEI fructus; divinorum auxiliorum, ac beneficiorum, effectus; cælestium gratiarum compendia, quibus quasi germen agri anima Religiosa impletur.

8. Merito Religiosus tantis divinis cumulatur beneficijs; tantâ nobilitatur gratiâ; tantis è cælo demissis roboratur præsidijs, quia hæc omnia

omnia postulat status ejus, quem DEI amore, arripuit, succensus.

9. Si enim Davidi attribuit robur, ut superbum prosterneret Philistæum; si Jeremiæ dedit audaciam, ut Iudææ Reges, Principes, & Sacerdotes argueret; si viduæ Iudith magnam contulit splendorem, ut Holofernem inescaret, quidni Religiosis ad statum perfectionis vocatis ea præsidia, ea beneficia, quæ prædixi, tribuet, sinè quibus statui suscepto minimè satisfacere possent?

10. Illorum enim est magna obligatio, ut sint contemptores sæculi; vanæ gloriæ postpositores; virtutum cultores. Illorum est obligatio, ut orationi insistant; animi puritatem inquirent; perfectionem sectentur.

II. Vide jam nuc Dilectissime
in

in Christo Frater Professande, quomodo te capacem tantorum DEI beneficiorum reddere debeas per sacram Professionem. Non est hoc quidem opus virium tuarum, neque fortitudinis naturalis; si enim sine gratia DEI non possumus sanctas cogitationes, aut desideria concipere, quanto magis sæculum vincere; passiones suppressere; diaboli astutiam fugere, & devitare. Geme igitur in conspectu DEI tui; plora; instanter, pete divina beneficia, & auxilia donec pervenias illò, ubi securus consistes æviterne.

Modò autem quæro ex te &c.
vid. fol. 5.

EX-

EXHORTATIO XXI. ad plures.

Vita vestra est abscondita in DEO.

Coloss. 3. 3.

Hic est sermo, quem Spiritus S. per os sui famuli Doctoris Gentium D. Pauli omnibus Religiosis loquitur; ejus impulsu sacram ingressi sumus Religionem, quod vita nostra abscondita sit in DEO; hoc est, quod vita nostra spiritualis qualis sit, & quanta esse debeat, ut gratiam, & justitiam quis assequatur, ut DEO creatori suo perfecte obediat; ut virtutum meritis hanc vitam suam spirituales custodiat, difficile sit intelligere.

2. Natura ergo hujus vitæ spiritualis prius est explicanda, ut qualem nos vitam in Religionis pomario plantatos ducere oporteat, &

H

qua-

qualibus occupationibus intenti esse debeamus, primò pro posse investigemus.

3. Atque adeò vita nostra Religiosa, si eam brevi discretionè velimus explicare, nihil aliud est, quàm bonorum operum exercitatio, quâ DEO, propter DEUM famulamur; in virtute, ac sanctitate proficimus, & illam æternam vitam promeremur, cujus gratiâ conditi sumus.

4. Nequè verò hæc vita, est unum, aut alterum virtutis opus, sed series quædam bonorum operum; perpetua continuatio meritorum, ac diligens exercitatio virtutum, ut Religiosus de virtute in virtutem transiens, tamquam de claritate pro-
vectus in claritatem, spiritali Domini mereatur præsentia ditari.

5. Scri-

5. Scriptum est enim, quia vita Religiosi omnibus virtutibus pol-
lere debet. Quotidie enim tentatur,
& impugnatur, nunc molliter, nunc
acriter, semper tamen periculose,
& nequiter diabolo nobis insidi-
ante.

6. Nullus proin otio torpeat,
sed se in omnibus pro viribus exer-
ceat virtutibus, accingatque se tam-
quam novus miles ense novo, hoc
est, fervore spiritus strenue contra
nequitias diaboli, & omnia vitia pu-
gnaturus, atque pugnet fortiter an-
cipiti gladio, DEI scilicet timore,
& sua patientia, ne ulla ei virtus per
omnia in via, & vita perfectionis
succumbat

7. Sit illi semper præ oculis
passio Christi; Martyrum certamen,
incendium ignis æterni, lachrymæ

damnatorum, ac recolligat se frequenter per devotionem piam; lectionem sacram; cordis compunctionem, refrenetquè verborum levitatem arctò silentiò, & conservet internæ pacis tranquillitatem per oblivionem mundanorum.

8. Hæc spectant ad viros Religiosos; ad strenuos Christi milites, qui his armis virtutum, totâ suâ vitâ pro fide, DEI honore, lege æterna, ac suæ animæ salute, pugnant, & pugnare debent.

9. Eatenus caveat, nè ad dexteram, vel sinistram declinet, sed prævia semper luce, virtutum disciplinæ, & mandatorum divinatorum integritatis semitam teneat rectam.

10. Ista planè sunt spiritualis vitæ itinera peroptima cælitus viatoribus demonstrata, quatenus, quâ pergant.

gant sufficienter edocti, in tenebras
falsitatis minimè labantur.

II. Et quemadmodum non est
railes, qui semel ensem, aut gladium
exemit; non est Advocatus, qui re-
um aliquando defendit in iudicio,
nequè mercator, qui vitæ sustentan-
dæ gratiâ, cibum, aut vestem mer-
catus est, sed miles est, qui militiæ
disciplinam arripuit; Advocatus est,
qui ex officio munus patrocinandi
suscepit; mercator, qui omnes suas
expensas eò dirigit, & exponit, ut
opes, & divitias conquirat: ita non
est spiritualis vitæ consector, qui
aliqua bona opera tantum perficit,
sed, qui propositò sibi DEO, tam-
quam ultimo vitæ suæ fine, univer-
sas actiones suas, in profectum spi-
ritûs, & in sanctitatem, ordinat, &
reducit.

12. Certè haudquaquam putet se esse virum spiritualement, qui statutis horis in Choro oscitanter psallit, aut permodicum tempus quotidie divina mysteria tepida mente considerat, cum tamen levia peccata non timeat; suos immoderatos affectus non ordinet; passionem non mortificet; virtutes, & animi puritatem non quærat, sed in vanis studiis, aut sæcularibus negotiis, aut in supervacuis colloquiis tempus, & vitam impendit.

13. Hæc est verè vita spiritualis, quæ de defectibus quosquæ etiam modicos detestatur, & non tantum in maximis, verum etiam in minimis, DEI amplectitur voluntatem; quæ mundum, & omnia sæcularia fugit; in vitam cælestem contendit; dæmoni, ejusquæ svasionibus indicit bellum.

lum, & DEI imperatis, ac divinis inspirationibus paret.

14. Vita verè spiritualis est, quæ omnibus curis, & cupiditatibus sæculi vacua, peccata deflet; passionum cohibet motus; amorem pellit creaturarum; tentationes vincit; Angelos imitatur; humilitatem amat; mansuetudinem conservat; non in plateis, sed in cella; non in foro, sed in cordis proprii domicilio commoratur; non cum hominibus, vel cum fratribus otiosis miscet sermones, sed cum sacris loquitur voluminibus; non rumores audit, sed DEI diligenter auscultat instinctus; omnibus peccatis moritur, & vitijs, at singulis virtutibus vivit.

15. Eapropter Dilectissimi in Christo Fratres Professandi! si placet vobis vita spiritualis, ad quam

vos resolvitis per sacram Professionem, talis, qualem vobis hactenus exposui, serio attendere debebitis, ut verè possitis dici, & esse Religiosi. Si enim illam non solis desideriis, sed operibus præstabitis, tunc jam verè spirituales eritis viri totius curiæ cælesti gratissimi æviterne. Quod, ut suum sortiatur effectum, candido pectore exopto.

Modò autem quæro ex vobis semel, bis, & ter canonicè, utrum ex animo devoto, & spe perseverantiæ, optatæquè salutis affectu, petatis ipsam Professionem?

FINIS.

IN

I N D E X

Rerum Præcipuarū, quæ
in hoc opusculo con-
tinentur.

Litera F. denotat Foliū.

Litera N. Numerum.

A.

Ab ingressu ad Religionem perfectos
oportet esse Religiosos. f. 31.
n. 1.

Abnegatio propriæ voluntatis in quo
consistit? f. 39. n. 4.

B.

Bajulatio crucis quid? f. 40. n. 6.

Beneficia Religiosis cælitus data. f.
106. n. 2. & sequ.

C.

C.
Charitas. f. 55. n. 3. & sequ. qui re-
tinenda. f. 58. n. 8.

D.
DEUS opulentissimus. f. 49. n. 1.
& 2 liberalis. f. 51. n. 3. & sequ.
quos ad se invitat, vere invitat.
f. 64. n. 2 & sequ.
Doctrina Christi. f. 38. n. 2. & 3.

F.
Finis Religionem petentium. f. 11.
n. 1.

I.
Imitatio Christi. f. 68. n. 1 & sequ.
Ioachin Rex. f. 7. n. 2. f. 9. n. 4. &
sequ.

M.
Magistri juventutis renovandæ. f. 43.
n. 2. & sequ.
Mundus vanus. f. 2. n. 2. f. 17. n. 7.
& 8

& 8. malis refertus. f. 19. n. 1.
& sequ. huic quomodo mori-
tur? f. 17. n. 6. hujus descriptio.
f. 60. n. 2. & sequ.

P.

Paupertas felix. f. 26. n. 3.

Perfectio à quo propendet. f. 14. n.

1. non simplex. f. 31. n. 2. &
sequ. ad illam invitantur o-

mnes. f. 33. n. 7. omnibus possi-
bilis; f. eodem. n. 8. maxime

Religiosis. f. 34. n. 9. & sequ.
ornamentum animæ. f. 54. n. 1.

ubi quærenda. f. eodem. n. 2. &

3. aquirenda per charitatem. f.
57. n. 7. sectanda. f. 66. n. 6. &

seq. est thesaurus. f. 78. n. 12.

& 13. est difficilis. f. 81. n. 3. &

4. Cur? f. 83. n. 6. & 7.

Perseverantia in bono. f. 12. n. 2. f.

73. n. 1. & seq.

Pro-

Profectus in bono. f. 92. n. 1. & sequ.
f. 98. n. 1. & sequ. hoc tenen-
tur Professi præ Novitiis. f. 95.
n. 6. & sequ.

Professio prodromum agit ad vitam
similem Angelicæ. f. 9. n. 5.
& 6.

R.

Religiosi in perfectione proficere de-
bent. f. 6. n. 1. cur educti de
mundo. f. 22. n. 7. & 8. horum,
qui DEUM pro DEO habent.
f. 23. n. 9. 11. horum, quos verè
sibi assumit DEUS. f. eodem.
n. 10. stimulantur ad perfecti-
onem. f. 7. n. 2. & sequ. f. 12.
n. 2. & sequ. f. 33. n. 6. & sequ.
f. 36. n. 14. f. 91. n. 10. f. 105. n.
14. imitari debent Christum.
f. 41. n. 7. præparent animas ad
tentationem f. eodem. n. 7. &
8. hos DEUS desiderat sibi si-
miles.

miles. f. 47. n. 10. f. 84. n. 8.
& sebu. horum dignitas. f. 87.
n. 2. & sequ.

S.

Salus à quo propendet. f. 14. n. 1. il-
lius spes certa. f. 25. n. 1. & 2.

Sponsa Christi Religiosi Professi. f.
87. n. 2. & sequ.

Status Religiosus felix. f. 26. n. 4.
qualis f. 37. n. 1. in hoc non
promittantur sibi honores &c.
f. 38. n. 2.

V.

Vita gloriosa, sancta, & beata quæ-
f. 14. n. 1. qui obtinetur f. 15.
n. eodem. & sequ. spiritualis
quid f. 114. n. 3. & 4. quomo-
do hæc sectanda f. 115. n. 6.
& sequ.

Vocatio non à quo f. 27. n. 5. & 6.
à quo f. 29. n. 7. 8. & 9.

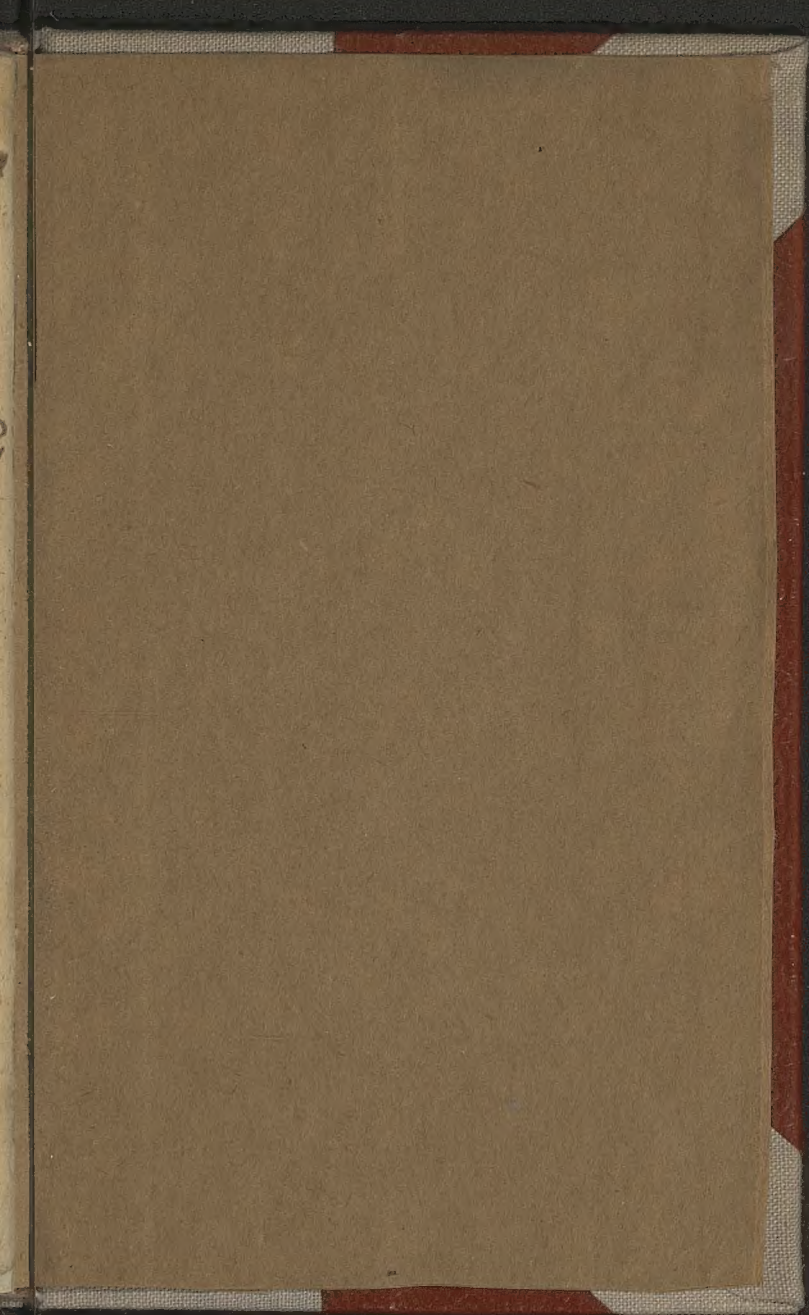
Voluntas propria lepra f. 40. n. 5.

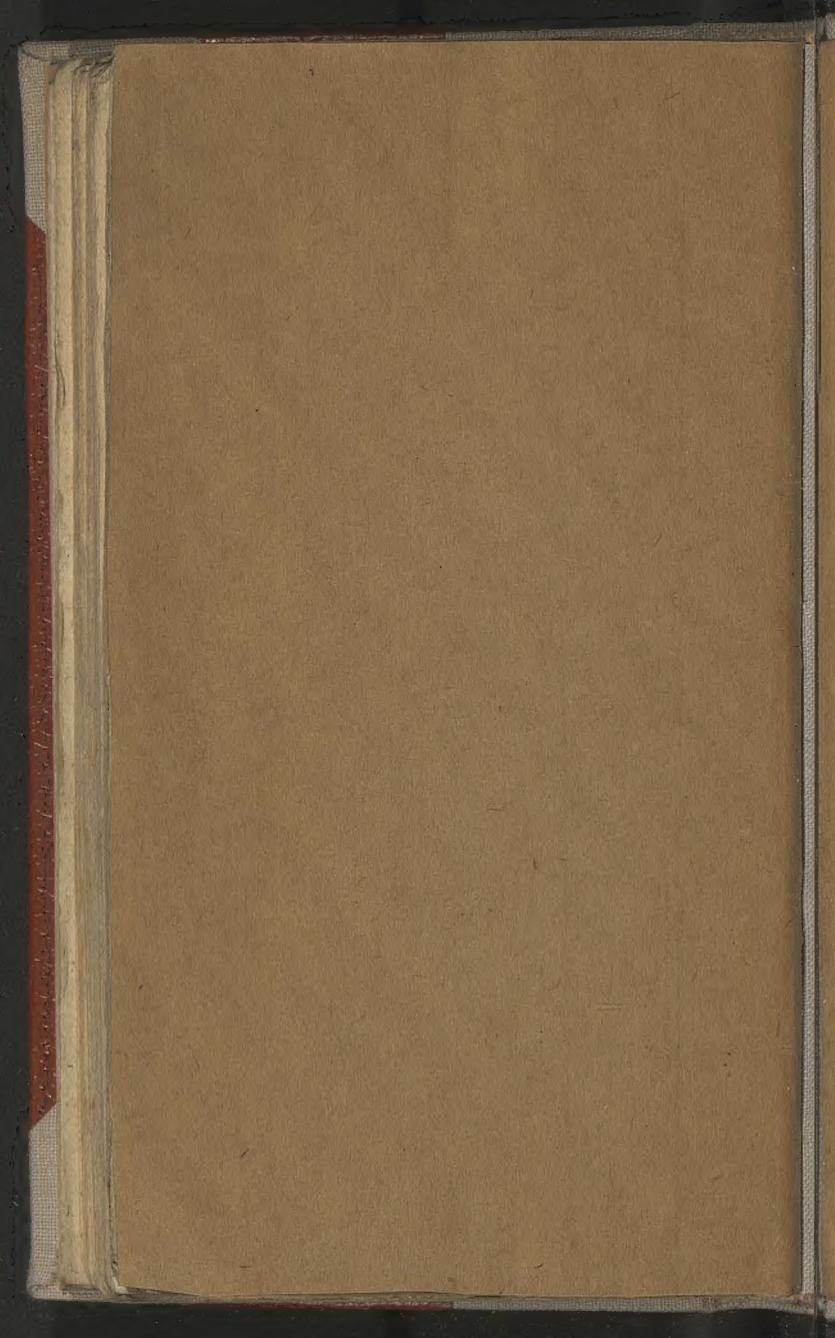

Calculations de Joseph
Cnabes Mathios =

Appliquatur Bibliotheca
Conventus Sacerdotum Petri
Bernardinorum:

14

Biblioteka Jagiellońska

stdr0005359

